

LYŠKÁNORA 114

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Předradostiny 1090 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Novinky liscannorské 1089/90 * Jonas Wreda: Zápisky z cest *

Motta tohoto čísla

„...Jednotka obratnejch půjde přes
hajzlíky...“

Nif Bouřlivák
„...Jo, uděláme hobitů záchodovou četu...“
Babačan Borůvka

„...Nemůžeme bojovat s něčím, co nemůžeme
porazit...“
Ieronýmus o Lokvartově přízraku

„...Jít přes hajzlíky má výhodu, že na to
nespotřebováš magy...“
Otakáro Vesta

Novinky liscannorské 1089/90

V sečnu roku 1089 se tradičně sklízeli Jantern. A vzácný strom letos nahradil slabou úrodu z minulého léta. Urodilo se pět plodů, které byly následně vydraženy za celých 10 200,- zlatých, o které se tak obohatila liscannorská pokladnice.

V sečnu 1089 přišla do vesnice smutná zpráva o skonu liscannorského rodáka Burbuna Šestého. Burbun byl synem krolla Burbbaga a jeho družky, černé Maji. S obtížemi vychodil obecnou školu a byl znám svojí nezkrotnou a línou povahou, pročež býval často podezírán z nejružnějších deliktů a měl rovněž několik hanlivých přezdívek. Nikdy nevstoupil do řad Nurnské družiny a po utracení veškerého dědictví po svých rodičích

byl nucen vstoupit do řad pomocných armádních sborů. Byl přidělen k trénu a v Liscannoru se neukazoval. Roku 1089 byl převelen do Černých vrchů, kde se zranil při výkopu latríny. Své zranění následně zanedbal a když nakonec vyhledal armádního felčara, bylo již pozdě. Polokroll podlehl 6.8.1089 onemocnění zvanému uhlák, neboli sněť. Jeho tělo bylo dopraveno do rodné vesnice a zastupující starosta Luncius nechal Burbunovy ostatky pohřbít na obecním hřbitově. Po Burbunovi zbyl ve vesnici dům č.p.33.

Družina se 1.10.1089 vrátila z další výpravy. Ze zamotaných událostí, které začaly okolo Babačana Borůvky, se nakonec po všelijakých motanicích vyklubalo zadání delikátního úkolu od samotného prince Teydrika, následníka trůnu. Družina se pod vedením pana Nifa vydala do kraje Meziřečí v Gwendarronu a řešila věru zapeklité věci, které se opět týkaly nemrtvých. Vše bylo nakonec zdárně vyřešeno, ale družina během výpravy přišla o veterána Dwanyho Růžičku a Jana Krivého. Dwany podlehl zřůdnému přízraku a Jana Krivého rozsápal medvěd. Varovným poučením z této výpravy je snad skutečnost, že není dobré si dopisovat s podezřelými individui, jak učinil Babačan Borůvka.

Tím, že jsme přišli o hobita Dwanyho Růžičku, jsme opět přišli o kus historie. Dwany vstoupil do družiny v roce 1072 a zúčastnil se čtrnácti výprav, z nichž tři vedl jako vůdce. Dwany si odšlapal pěkný kus světa a zažil mnohé. Kromě toho, že byl mužem první linie, jej vždy charakterizovala

i jakási klidná síla. Dwany tak byl rozvázným pilířem družiny, hrdým příslušníkem malé rasy a v neposlední řadě i dobrým liscannořanem.

Veškerý majetek a rovněž dům č.p.36 po padlém Dwany Růžičkovi zdělila jeho manželka Zimiona. Veterán Nurnské družiny po sobě rovněž zanechal tři sirotky. Starostenský úřad vyplatil vdově obvyklých 1000,- zlatých.

Po skončení výpravy bylo uděleno občanství panu Ieronýmovi, zvanému Jestřáb, a panu Grubovi.

Pan Grub, po získání občanství, zakoupil na území obce historicky cenný dům č.p.1, který kdysi patřil rodu Erinských. A to za 7000,- zlatých. Nový majitel se ihned pustil do potřebné rekonstrukce a oprav.

Povolení k pobytu udělil starosta panu Darghazovi, jeho družce Aldaře Habánové a panu Fenxi Wornovi, kteří se s družinou navrátili z oblasti Meziřečí. Slečna Habánová se následně nechala zaměstnat jako pomocná síla v kuchyni v hostinci U klobouku.

Po zesnulém Kaplu Drímovi se stal novým rybníkářem pan Lotd Ruindorský, který se navrátil ze studií v Nurnu. Pro rok 1090 mu byla z obecní pokladnice vyplacena částka 300,- zlatých.

Pan Otakáro Vesta zakoupil v Nurnu další hostinec, který dostal jméno U krbu. Hostinec se nachází ve Starém městě v Dlážděné ulici.

Na den 15.3.1090 vyhlásil starosta nové starostenské volby. Dosavadní starosta Vesta již nekandidoval a vzhledem k tomu, že odmítli kandidovat i další potencionální uchazeči, pánové Grub, Babačan, Nif a Wreda, zbyl na uvolněnou funkci jediný zájemce, splňující podmínky, a to pan Jorchen Kierke. A ten byl následnou volbou jednohlasně zvolen do funkce patnáctého liscannorského starosty. Novopecený starosta převzal starostenskou pokladnici s obnosem 66 960,-

zlatých a odebral se domů s tím, že není co slavit. Patnáctému starostovi přejeme do jeho funkce vše dobré a gratulujeme!

Otakáro Vesta - starosta

Jonas Wreda: Zápisky z cest

Jonas Wreda, zápisky z roku 1082/1083

Život běží dál

Po dražbě vydal jsem se tedy loudavou chůzí domů. Bohatý, opěšalý a rozechvělý. Setkání s rodiči, kteří už dávno oplakali svého syna, nebudu ani popisovati, poněvadž pro ně nemám slov. Bylo to setkání v slzách, ale setkání plné radosti. Mí rodiče za těch pár měsíců zestárlí o několik let. Otec plakal snad více než matka, možná jsem si však jeho slzi všiml více, poněvadž pro mne byly překvapivé. Svěřil jsem se se vším, co se mi přihodilo, no, vlastně o některých věcech jsem pomlčel a některé přibarvil tak, aby jejich uším zněly příznivěji. Rodný byt na Ovocném trhu číslo 5 opět ožil do radosti. Znovu jsem také nastoupil k řádnému studiu. Kupodivu nebylo mému krapet pozdějšímu nástupu činěno stran profesorského sboru ani stran pedelské kanceláře žrádných překážek. Truchlivou historií, tedy takový smutný příběh, jenž jsem si pro účely úpěnlivého přemlouvání v hrubých rysech připravil, jsem ani nemusel použít.

Jenomže toho pozeňnaného pozdního léta a podzimu se toho stalo více. V Liscannoru jsem se stal řídícím tamní obecné školy. Všechno se seběhlo velice rychle a musím říci, že se jednalo o velkou souhru náhody. Místo se uvolnilo po náhle zesnulém předchůdci, jistém Griffinu Linfalasovi. Starosta Bolbuch však jmenoval do funkce mne a dobře vím proč. Jeho důvody chápu, vím i o jeho pochybách a dilematu, a tím více se cítím být zodpovědný za to, abych svou službu odvedl co nejlépe a dle starostových představ. Nakolik se mi to podaří, to nevím. Se školou jsem zdědil i sbor pomocných

učitelů, pomocného učitele v oblasti historie a pomocného učitele tělopružby. Časem bych je chtěl oba vyhodit, ale to opravdu až časem. Až se věci usadí. Historik pomýšlel na mé místo, myslí si, že si činí nárok i nadále, a nemá mě proto rád. Vzhledem k tomu, že moje přítomnost ve škole z důvodu přespolnosti a dalších aktivit je potenciálně nestálá, myslím si, že by stálý měl být alespoň učitelský sbor. Z toho důvodu budu hledat cestu, jak nahradit pomocné učitele učiteli plnohodnotnými a kvalifikovanými. Jsem přesvědčen, že taková je i starostova vůle.

Přijal jsem do školních lavic Zifnaba Lenthana, toho Morošana. Byl jsem přesvědčen o nezbytnosti vzdělat jej v základních ohledech, aby se snáze začlenil do naší společnosti. Spustila se lavina pomluv a nevole, ale na druhou stranu něco na řečech o nevhodném chování Zifnaba Lenthana mezi žáky bylo i pravda. Ale ty pomluvy převažovaly a trápilo mne, že jejich zdrojem byla část podučitelského sboru. Ale vytrval jsem, chápal jsem Lenthanova vzdělávání jako zkoušku odolnosti.

Puklina

Na jaře po úspěšném složení zkoušek jsem byl zasvěcen do umění přivolání animalia a bylo mi dovoleno prakticky provést svůj první praktický rituál přivození. Bylo to vzrušující a věru obtížnější, než jsem očekával. Animalio mám, je to havran. Vlastně takové havraní holátko. Jeho přivození bylo poměrně strastiplné a odrazilo se na jeho chatrné konstrukci. Konstrukci mi skutečně připomíná, a zřejmě to ve mně vyvolalo vzpomínky na konstrukci Rošlochovu a tedy i Kazatelovu puklinu. Začal jsem mu tedy říkat Puklina. Myslím si, že je to pro mého animalia jméno více než přichylné.

Hledání jádra budoucího kvalitního učitelského sboru nebylo tak obtížné, jak jsem původně s obavami očekával. Seznámil jsem se s Nilien Linfalasovou, dřívější premiantkou liscannorské školy a vlastně i dcerou mého předchůdce. Je to slušná tichá paní a je na místní poměry velice vzdělaná. Předestřel jsem

jí svůj návrh, vzala si čas na rozmyšlenou. Po nějakém čase souhlasila a my jsme se dohodli, že nastoupit by mohla někdy v průběhu léta. Obeznámil jsem se svými záměry starostu Bolbucha a myslím si, že byl nad výběrem paní Nilien spokojen. Svým způsobem mě na ni přivedl Zemikosa, který o ní vedl chlípné a hnusné řeči. Myslím si, že měl o ni ten svůj zájem. Tak jsem mu dal najevo, že o její ctnostnou osobu má zájem škola. Kupodivu dal okamžitě pokoj. Školy se Zemikosa bojí víc než těch svých démonů. Školy se Zemikosa bojí snad nejvíce na světě a obloukem se jí vyhýbá. Takže snad nechá na pokoji i paní Nilien. Žije osamělým životem a cítím, že by se stala Zemikosovi snadnou obětí. Zneuctil by ji, odkopl a zesměšnil po celé vsi. Takový on je. Je mi z něj na zvracení.

Někdy na konci travna jsem se na Universitě dozvěděl, že v létě po čtvrtém quadrimestru ústav oslaví třísté výročí od svého založení. Je všeobecně známo, že Universita byla ustavena roku 783, v tom roce byl položen základní kámen původní budovy. Velkolepé oslavy jsou naplánovány na pětadvacátý den měsíce poradostin, avšak z kuloárních zpráv jsem pochopil, že veselice potrvají řádově týden. Teprve časem, někdy v půlce předradostin jsem byl pozván na shromáždění činovníků, svolanou na jedenáctý den poradostin. Ve škole jsem se dozvěděl, že pozván byl i podučitel Vesta, který má nějaké pletky s Laboratoriem.

Shromáždění činovníků

Shromáždění činovníků, to byla velice zvláštní chaotická sešlost v přeplněné aule oboru transferů a transmucí. Pochopil jsem, že činovník je každý, kdo na půdě areálu vyučuje nebo je vyučován, a jako takový je postaven před jisté povinnosti. Mojí povinností je v době konání oslav nosit asistentké roucho s baretem, doplněné o činovnickou šerpu a připravit si nějaké praktické ukázky transferní a transmutační magie pro hosty a návštěvníky. Už tady mi začalo být cosi podivného, poněvadž úkoly vymýšlela jakási komise, sestavená pro účely oslav výročí založení. Ta komise se jmenuje

Komise pro Výročí a předsedá jí nějaký Januž Loržak, a to není vůbec chlápek odsud, ale chlápek z Velkého laboratoria. Dále je v Komisi, alespoň co jsem pochytil, nějaký přírodopyspec z Horáčkova Ústavu, nějaký pan Lafons Hubek, patlal Zerilius Mošt, zřejmě lihopalník z Laboratoria, no a odborník z nejpovolanejších, pan Pitriilius Drake, důstojník z Agerru. Takže po všech ohledech kvalitní a zasvěcená společnost, že se ani nedivím, že konkrétním popisem mého úkolu, nestydím se říci kejklu, je žertovná teleportace dětí na dvorek a zpátky, a to prosím pěkně před užaslými očima jejich rodičů. Za to se mi prý dostane potlesku. Musím říci, že na shromáždění proti obvyklým řádům se podával alkohol a schůze se zvrhla do překřikování, planého tlachání a nakonec do pitoreskní veselice, která s účelem svolání, pokud byl kdy jaký, neměla pranic společného. A od té doby Komise svolávala schůze a různé podschůze činovníků každý den a areál páchl kořalkou a zkyslým pivem. Byl jsem v upřímném šoku. Vůbec jsem nechápal, kam zmizeli pan Tenquee a vážení profesori sboru. Našeho sboru. Přiznávám, že s velikou nelibostí nesu náplavy z Laboratoria, Ústavu a hlavně - z armády. Co ti tady, u všech všudy, dělají? Kdo jim to dovolil? Rozhodl jsem se, že na schůze docházet budu, abych byl v obraze, ale žádné transfery dětí se z mé strany rozhodně konat nebudou. To tedy ne. Nejsem komediant, takto nás naši ctihodní profesori nevedli a nevychovávali. Je to v základním rozporu proti řádu toho, co tu má být oslavováno. Totiž University.

Je problém

Čtrnáctého na schůzi zástupce Komise svolavatel sešlosti pan Mošt oznámil, že je problém. Problém prý konkrétně spočívá v tom, že se nestíhá. Byl jsem přesvědčený, že pan Mošt požil. A to, co požil, určitě nebyl jenom mošt. Pan Mošt byl zjevně opilý. A ten pan Mošt pravil, že pan Pitriilius selhává, takže vyzývá jménem Komise nás, přítomné činovníky, aby oslovili všechny, které znají a kteří někdy navštěvovali Universitu, s prosbou o pomoc. Z jeho zmateného plácání jsem si s hrůzou uvědomil, že selhala armáda a že

Komise se rozhodla oslovit kohokoli zvenčí, kdo by byl ochoten pomoci s organizací nebo zajištěním bezpečnosti. Na závěr schůze pan Mošt z Laboratoria odvolal původní podmínku, že by ti dobrovolníci musili být nutně studovaní. Myslím si, že toto byl zásadní zlomový okamžik, kdy jsem nad celou šaškárnou definitivně zlomil hůl.

V areálu jsem potkal Kormana Zlotého a podučitele Rahema. Pochopil jsem, že Al-Rahem se někde na ulici dozvěděl o zájmu o dobrovolnictví a že Skyreš už to také ví. Navrhl jsem tedy Al-Rahemovi, že s ním zajdu na pedelství, aby jej přijali, a že se se zbytkem spojíme v Kormanově oblíbené putyce. Takže teď vám budu vyprávět příběh o přijímání dobrovolníků.

Pedel Šlábál Al-Rahema přijal, ani se na něj téměř nepodíval, a navlékl mu přes prsa fialovou šerpu. Vůbec mu nevadil podučitelův divoký zjev. Přeci jen assuaenský způsob odívání není ve zdejších krajích příliš často k vidění a Al-Rahem jej důsledně dodržuje. Navíc je to vyučený zloděj a tvrdím, že je to na něm i vidět. Svou fialovou šerpu jsem dostal i já, ačkoli už nosím tu činovnickou. Takže teď mám šerpy dvě, posazené křížem. Pan Šlábál nás odkázal na nějakou paní Tichou, kterou najdeme někde venku. Ta nám předá přesné instrukce, co dál. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že pan pedel je také opilý anebo požil nějakou opojnou, či přesněji řečeno utlumující substancí. Dost možná substancí dodanou přímo z Laboratoria, které celou tu taškařici tady, jak se zdá, má pod palcem. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že vítr vane z Hradu a Laboratoria a právoplatné vedení University bylo odstaveno.

Paní Tichá

Ukázalo se, že vítr nevane z Hradu ani z Laboratoria, ale od té paní Tiché. Paní Tichá tady tomu totiž celému ve skutečnosti vládne a nikdo se jí nesnaží odmlouvat. A přitom paní Tichá je jenom a pouze nějaká paní a jedinou její akreditací je to, že jest příloženíc pana Pitriilia Drakeho, vysokého armádního důstojníka, snad generála, tedy

osoby s přímým napojením na Hrad. To všechno kolem, to je jenom soukolí. Paní Tichou jsme potkali na trávníku před davem rekrutů. Že paní Tichá mluví hrubě a sprostě, to by mi někde venku ani tolik nevadilo. Takových paní Tichých je po nurnských pavlačích bezpočet. Ale vylévat své sprostoty na půdě University a ponižovat činovníky, když už ten výraz musím s nechutí použít, a dobrovolníky!? A ta ženská, když si mne všimla, začala na mě řvát, jaktože jsem si dovolil mít šerpu se zlatým lemováním a že to není možné mít šerpy dvě. O činovnickou šerpu jsem se bral, tak ze mě servalo tu druhou a ječela, ať vypadnu. Oznámil jsem jí, že si na ni budu stěžovat u pedela. Odvětila, že nějaký prdel je jí ukradený. Musím se přiznat, že panu pedelovi byla nepochopitelně ukradená paní Tichá, já i všechno, co se na Universitě děje. Pan pedel byl evidentně omámený a tichým hlasem mě požádal, zda bych alespoň nemohl občas někomu pomoci přenést bednu.

Takže přenáším bedny. Občas. Jsem činovník-bednař. Ale hlavně se poflakují po areálu. Uvědomil jsem si, že v očekávání nějakého obrovského průseru nad rozumem přebíral vládu instinkt. Instinkt mi velí budovat hnízdo. A nejen mně. Je nás víc, co budujeme hnízdo. Víc činovníků. A taky pár dobrovolníků. Vlastně víceméně Nurnští. Budujeme hnízdo v kabinetu lučby, máme to tam obsazené. Držíme hlídky a nosíme do hnízda co se dá. Hlavně potraviny. Bohům žel i alkohol. Alkohol také pijí, i když se snažím s mírou. Alespoň si to myslím. Pijeme hlavně po večerech. To místo je jaksi magické, jako by přitahovalo. Přitáhlo i Kormanu Zlotého, který je kupodivu dobrovolníkem a nikoli činovníkem, což nechápu. Je to nezvratným dokladem naprostého chaosu a nekompetencí, které tu vládnou. Začíná to tu připomínat předkomnatu občanské rebelie. Hnízdo přitáhlo i Skyreše Měchuřinu a Zifnaba. Když i takového Zifnaba přijali jako dobrovolníka pro zajišťování bezpečnosti, potom už vezmou každého. Zifnab se netají tím, že je tady hlavně proto, aby ukradl, co mu pod ruku přijde.

Dne byla v Hnízdě kontrola. Vedl ji

pan Tenquee, ale evidentně byl pod vlivem opojných substancí. Řekl bych, že kontrolu kabinetu lučby navštívil za účelem pátrání po substancích než kvůli Hnízdu samotnému. Ctihodný pan Tenquee byl bledý, roztržitý a plácal páte přes deváté. Například řekl, že ten bordel v areálu se mu líbí. To by nikdy při zdravém a střízlivém vědomí nemohl říci! A řekl toho více. Třeba že se mu paní Tichá líbí skorem tak, jako ten bordel tam venku. A že jestli máme my z Hnízda připomínky, tak je máme ventilovat. Prý ventilovat! Komu, u všech bohů!? Tenqueemu? Pedelovi? Paní Tiché? Důraz, jakým pan Tenquee vyslovil slovo ventilovat, byl významný. Pripadlo mi na mysl, zda se nevrátil Kazatel. Pomstyplný Krasej Cvolich. Jestli se celá tahle věc s oslavami rozumně nevysvětlí, přestoupím na podzim do Marrburku. Je tam nejbližší universita, o které vím.

O osmnáctých poradostinách otevřeli universitní brány do tohoto zmatku vpustili rodinky. Ano, tak to řekli. Že přijdou rodinky s dětmi. Začaly prý oslavy. Zalezl jsem do kabinetu a rozhodl se neopustit Hnízdo. Začal jsem být pod vlivem, řekl bych pod mírným, ale zato permanentně. Rodinky a jiné davy dusali akademickou půdou čtyři dlouhé dny. Na lov potravy a pití se dalo vyrazet jen se soumrakem. Tlup a skupinek, soupeřících v bitvě o flašku, se prohánělo po zřešelému kampusu nespočet. Přesto vždy se dalo něco ukořistit a dovléct do bezpečí hnízda. Vždycky se našlo něco, co se dalo vyfouknout před druhými. Korman Zlotě byl nadšený. Právil, že nikdy dříve nezkoušel někomu něco takhle ukradnout. A že se mu to hrozně líbí. Myslím si, že se z nás, dobrovolnických-činovnických hnízdilů začala pokradmu stávat pěkná sebranka. Jediným kloudným vysvětlením tohoto všeho dění, krom příchodu Kazatele ovšem, by mohlo být jediné snad, že jde o nějaký utajený experiment na lidském davu. Vliv chaosu na evoluci chování davu.

Pan Pádlo

Jednadvacátého už chodí čumilů málo. Zájem rodinek asi slábne. Za lovem se

dá vyrazet i za denního světla. Přesto se snažím opouštět Hnízdo co nejméně. Za lovem a za močením. V kabinetu totiž není záchodek a universitní záchodky jsou nebezpečně daleko. Na území jiných tlup. V Hnízdě je hrozná nuda.

Dnes po obědě zabašil na Hnízdo divný chlap. Řekl že je profesor a Skyreš ho na ten vrub vpustil. Kdybych řekl, že jsem král, nasadil by mi jistě korunu. Skyreš je dobrák a mám ho za to rád, ale mohl by občas projevit méně naivity. Ten chlap, kudůk, už byl tedy v Hnízdě, a co prý tu děláme a tak, a že si tady s dovolením něco umíchá. Substance asi. A že prý tady učí a že se jmenuje pan Pádlo. Pokud vím, žádný pan Pádlo členem profesorského sboru není, a tím méně patlal. A ten chlap vzal baňky a rozdělal kahanec a něco smíchal s něčím a pak se ukázalo, že to ani patlal není. Jen Zifnab. Zifnab Lenthana přestrojený za pana Pádla. Skočili jsme mu na špek všichni do jednoho. Jsem rád, že Zifnab na liscannorské obecně dostudoval. On by sice chtěl, ale já jsem mu dal jasně na zřetel, že jeho školní léta skončila. Myslím si, že rok stačil jak jemu, tak jeho spolužákům. Víc už mu liscannorská obecná dát nemůže. Bohové moji, pan Pádlo!

Pěťadvacátého přinesli chlapci z lovu zvěst, že dnešek je posledním dnem oslav. Vzpomněl jsem si, že nějaké takové datum kdysi padlo v obsílce pro činovníky. Ta doba se zdála být jako z jiného času. Jakoby od toho okamžiku uplynuly věky a svět se zřítíl do temnoty budoucnosti. Prý všechno završí nějaký ohňostroj. Poslední výbuch! Očistná detonace! Jediný způsob jak zabránit, aby cokoli dehonestujícího proniklo ven.

A pak se to stalo. Močili jsme s podučitelem Vestou nadohled Hnízda na poslápaný záhonek růží, když v tom v zádech pocít lidské přítomnosti. Ani Zifnab, ani pan Pádlo, ani přívrželec cizí tlupy, ale pedel Šlábál. Pedel Šlábál, bledý s podroušeným pohledem, a čtveřice modrých šerp. Dobrovolníků. Jeden z nich, prťous s dlouhými vlasy a tváří zčernalou snad sazemi a kolomazí, počal velice sprostě hudevat, jak

se tohle všechno mohlo stát, a že jim to všechno svěřil do péče a oni že provedli tohle. Nezdálo se, že by nás dva močící nějak zaregistroval a bylo slyšet, jak Šlábál koktá a odvolává se na paní Tichou, že ona tady všechno řídí a že je třeba to vyšetřit. Dušoval se, že to bylo zamčené a nikdo tam nesměl. A přestože tam nikdo nesměl a bylo to zamčené, tak se to někdo odvážil odemknout a ukrást. Ten Šlábál musil být úplně mimo. Naverboval sem všelijakou svoloň a chamraď z ulice a teď se dívá, že mu to tady rozkradli. Potom jsme ale s Vestou pochopili, že hovoří o nějakém vykradeném skladu tam pod Hnízdem, a šli jsme blíž k té Šlábálově skupince, která se hádala a šinula si to poděl zdi někam za Hnízdo. Někdo houkl, že paní Tichá tady nepomůže, protože tady může pomoci jenom pan Drake. A ten kolomazník, to prťavec se špinavým ksichtem... to byl opravdický černý trpaslík. Přisáhlám. Na mou duši! A to byste nevěřili, podučitel Vesta se s ním znal. Říkal mu Obure, ale já se sebral a odklidil se do hnízda. Vůbec se mi ten černý trpaslík nelíbil. Takový ukřižený ukoptěnc. A ty jeho ruce! Flekaté a znetvořené. Jako by měl nějakou nemoc. Ještě jsem zaslechl, jak zaječel, aby tu krávu přivedli. S takovými individui radši nic. Zato Kormanu Zlotého moje hlášení o černém koptovi a přivedení krávy zaujalo natolik, že tiše hýkl a zmizel. Byl fuč, jako že se Jonas Wreda jmenuje.

Černý Obure je nějaký Obur

Černý Obure je nějaký Obur, podučitel Vesta s ním kdysi dávno něco měl. Řekl to Korman Zlotě, když se vrátil z jednání. Tak to přesně označil. Jednání. Vesta měl s Oburem jednání a Korman všechno slyšel. Na tom jednání byl ještě nějaký chlap a ten chlap toho Obura vydíral. Kvůli nějakým výbušnínám, které zmizely a pokud se mají znovu objevit, musí ten Obur vysolit tučné nálezně. Ty výbušniny, to je ta věc, co zmizela ze zamčeného sklepa zpod Hnízdem, a co patřila Oburovi. A je to taky věc, která je nutná k tý slávě dneska večer, totiž k tomu ohňostroji. A ten zrzavý chlap, on je totiž políbený ohněm jak liška, ten je zloděj a vyděrač. Říká si Zadar a s Oburem se dobře

znají. V hospodě U zeleného ohně se tohle jednání odehrálo a ten Zadar tam kolem sebe měl skupinku nějaký ostřílených rabiátů. Korman si všiml hlavně takového bílého chlapa. Albína. Muže bílého jako padlý snůh. Černý Obur namítl, že tolik peněz nemá, ale Zadar to měl nejspíš předem spočtené. Navrhl, ať požádá nějakého Deltora o půjčku. Deltor je prý nějaké známé jméno z nurnských vyšších vrstev. Řekl to Zlotě. A potvrdil to Bolbuch. Peníze musí Obur předat v hostinci Na špatné straně dnes v šest hodin večer. Korman se domnívá, že to asi bude nevěstinec. Někde pod Šedovem. Ten Obur potom, co zdrceně vypadl od Zeleného ohně, poprosil Vestu, zda by mu nemohl pomoci. A Vesta poprosil Kormanu, aby oběhl Nurnské. Nebyl to těžký úkol. Skoro všichni už žijeme v Hnízdě.

Ve dvě hodiny proběhne setkání s Oburem. Neoficiální setkání. U východní brány. Asi po nás bude chtít něco, co není zrovna v souladu se zákonem. Ale podučitel mu to slíbil. Že pomůžeme. Pořád lepší, než nicnedělání v Hnízdě a boj o flašku.

Zašel jsem domů k našim a konečně se převlékl do něčeho normálního. Universitní asistentské roucho se zlaté lemovanou šerpou po posledním týdnu, ačkoli dříve jsem na ně byl tolik, tolik pyšný, už za normální nepovažuji. Před druhou hodinou sraz u východní brány. Tam jsem zaznamenal, že Zifnab Lenthán je čistokrevný idiot a zlomil nad ním hůl. Jsem přesvědčený, že je to zakuklený kriminálník a že v kriminále jednou dozajista skončí. Tedy když ne rovnou na šibenici. Jak jsem rád, že už jsem jeho svazek s naší školou rozřezal.

U východní brány se Nurnští sráželi postupně a v malých hloučcích, ale informace, ty kolovaly. Třeba že hospoda s podivným jménem Křivá se nalézá asi sto sáhů před námi, ale že je nesporně hlídána cizími elementy. Mezi elementy byl označen jakýsi albín, buž bělostného, takřka průsvitného vzhledu, zevlující zdánlivě nezúčestněně po ulici. Nesporně ten samý albín, na kterého upozornil Korman. Bylo rozhodnuto o přesunu do Křivé. S vědomím nepřátelských osob v

okolí jsem provedl proces zneviditelnění a usadil Puklinu na špiči střechy nad Křivou, aby byl cvrkot venku pod kontrolou.

Kolem tři čtvrtě na tři se dostavil černý Obur. Skrze Puklinu jsem viděl, že přijel na voze a že jeho příjezd neušel pozornosti Albínově. Zůstal ve voze a tam jej navštívil neviditelný Korman Zlotě a celou tu rozpravu hned posléze u stolu v Křivé reprodukoval. Obur prý kromě prapodivného mlčení pravil, že vyděrači chtějí za ty ukradené výbušniny peníze a že ty peníze má osobně předat za necelou půl hodinu v hospodě Na špatném konci, což je nějaká knajpa nevalné pověsti a zatraceně blízko Šedova. Trpaslík řekl, že ty peníze samosebou sežene, ale že by byl rád, kdybychom to tam mohli jistit zvnitřku i zvně lokálu, prostě aby tam nešel jako prase na porážku. Potom jsem skrze Puklinu spatřil, kterak Obur rozjel vůz a zamířil k městu. Ten Albín za ním. Nechal jsem havrana vůz sledovat, ale brzy mi došlo, že Obur odtahuje pozornost od Křivé, abychom mohli v poklidu započít nikým nesledovaný přesun městem a tak se i stalo. Ještě předtím větší část Nurnských, především zásluhou Kormanovou, podstoupila proces zneviditelnění.

Na špatné straně

Je to tak, jak jsem myslel. Zablešený bordel se vším všudy. Lokál poměrně nepřehledný, začouzený a plný lidí. Tak tak, že ti viditelní byli schopni vytěsnit nějaká místa. Skyreš Měchuřina si přivedl dvě holky, nevím kde na ně vzal, ale nejspíš byly laciné. Rozhlížel jsem se po nálevně a Puklina sledoval, stejně jako u Křivé, dění na ulici. Bylo jasné, že v lokále jsou Zadarovi lidi; minimálně dva muži drželi ochoz a z výšky otipovávali hosty. Korman upozornil na nějakou Zubinu, ale nepochopil jsem v té souvislosti mnoho, a ještě na nějakého malého. Někde venku a hodně v dálce se rozduněl ohňostroj, nejspíš nějaká zkouška nebo samovznícení. Ani bych se při všem tom chaosu nedivil.

Potom Skyreš upozornil na stůl

vyděračů. Takže se nestaral jen o ty dvě holky, měl je jako zstěrku a bedlivě pozoroval tváře hostů. Byli tam a onedlouho už bylo jasné, který z nich je Zadar. Puklina zatím venku zmerčil další dva muže a v boční uličce Albína. Albín s někým hovořil, s někým, kdo tam nebyl. Těžko uvěřit, že by trpěl samomluvou. Byli tam neviditelní. Potom Albín vypil nějakou lahvičku a zmizel. Brzy nato jsem pochopil, že ti nevidění vstoupili do lokálu a upozornil druhy na ten fakt. V Situace počala být napjatá. Oni věděli o nás, my o nich, ale nikdo nemohl mít jasnou představu kolik koho a kde vlastně je. A do toho nic netušící návštěvníci bordelu a venku ulice plná lidí v samém srdci Nurnu. Z úvah mne vytrhl až příjezd Oburův, vlastně u Zadarova stolu to zašumělo už v okamžiku, kdy mi Puklina vnukal první černé výjevy. Museli tam venku mít něco nebo někoho v myšlenkovém spojení. Není to nemožné.

Obur rozrazil dveře a dovlekl před Zadara truhlici a optal se, kde je jeho zboží. Zadar se mu vysmál, že přišel pozdě a že zboží dostane, až přijde čas, až budou peníze v suchu. To dá rozum, že černý Obur nebyl z jeho slov dvakrát nadšený, ale co mohl dělat, než přistoupit na vyděračovu vlekoucí se hru. Přesunul jsem se blíž, abych lépe slyšel a modlil se k bohům, aby na mě nikdo nešlápl. A potom do lokálu vstoupil divný kluk, kluk, který okamžitě upoutal mou pozornost. Znal jsem ho z univerzity. Takový divný, tichý, samotářský typ. Obloustlý. Chvilku jsem tápal po paměti, než mi vytanulo jeho jméno. Jaknej. Jaknej Bělopýl. A Zadar, jak jej spatřil, okamžitě na něj zavolal. Znali se. Jaknej Bělopýl ustrašeně přičapal ke stolu vedle rozčileného Obura a přijal nabízené pivo. Ihned jsem se rozhodl, že Jaknej je to, co potřebujeme. Vnukl jsem Puklinovi jeho tvář a také přání, aby Jaknej sledoval, až zase lokál opustí. Zadar se obrátil k Oburovi a evidentně si vychutnával situaci. Pravil, že o peníze tady vlastně ani tak nejde, ale že slovo je jednou slovo, a že ty svoje petardy tedy dostane. Do půldruha hodiny mu prý budou doručeny na Universitu. A potom Zadar ledabyle mávl rukou, ať už Obur vypadne, že s ním skončil. Ačkoli Oburova tvář hněvem

ještě více potemněla až do barvy mehajové sedliny, nezvbylo mu, než doufat. Trískl židlí, potom dveřmi, a byl pryč. A nějaký barbar se mu hned přilepil na paty a Puklina zahlásil, že venku dva další chlapi. Všiml jsem si, že k Zadarovým mužům nesporně přináleží ještě jakýsi žebrák a potom muž východního zjevu, pravděpodobně Čagotajec.

Rozhodl jsem se opustit našince a sledovat Jakneje Bělopýla. Cítil jsem příležitost k získání jazyka, který by mohl hodně vědět a být ochotný rychle klopit. A vzhledem k tomu, že se neodděil od Zadara a jeho kumpánů, jsem vlastně zabil dvě mouchy jednou ranou. Zadarovi muži totiž vyklidili prostor a s nabytým výkupným po několika úhybných manévrech opustili město východní branou. Alespoň tak mne vedl Puklina a vedl mě neomylně proti toku Kalné Nurnským předměstím statků, koželužen a barvířských dílen. A tam, v jednom statku ukryla se Zadarova skupina. Bylo to jejich hnízdo, pronajatá barvířská dílna sestávající z nevelkého zdí obehnaného pozemku a dvou stodol. Místo jsem si vštípl do paměti a přidal při výpovědi Nurnským ještě pár zjištěných drobností o předpokládaném množství nepřátel. Takže víme, že Albín se jmenuje Krupičej a toho kluka, Jakneje, drží nějakým způsobem v šachu. Buď na něj něco vědí, nebo využívají jeho návyku na medikamenty. Nebo spíš obojí. Nutno ale přiznat, že Zadar dodržel slovo. Spravení skutečně v dohodnutém čase předal Oburovi zásilku ztracených detonátek.

Ještě téhož dne někdo z Nurnských, nejspíše Vesta, obeznámil Obura s nálezem Zadarova hnízda a černý trpaslík požádal, zda by mohlo být spravedlnosti učiněno zadost. Na ten úkor sešli jsme se opět v hospodě, neptejte se mě jaké, už mi ty hospody splývají v jeden slitek, ale prostě sešli jsme se. A ten Obur rozvláčně začal a oslovoval nás: „Chlapi“. Včetně mě. A požádal, že mu máme pomoci z průseru. Všechno mu vrátili, výbušniny nedošly úhony, ale průser zůstal. A to průser veliký. Muž v plechu mlčel a civěl. Píšu o něm proto, že se v mezidobí stal vůdcem Nurnských, neptejte se mě proč,

nevím to a myslím si, že jeho vedení bude beztak jenom formální. On není ničeho, co vyžaduje součinnost mozkové tkáně, schopen. Je to prostě jenom tupý Muž v plechu. Ale zpátky k průseru, jak to Obur trefně nazval. Ten Zadar, tak toho Obur dobře zná. Kdysi si byli dokonce velmi blízcí. To bylo tak. Když se Obur před lety objevil v Nurnu, otevřel si krámeček. Prostě takový malý krámeček. A v tom krámku provozoval různé obchody a nějak se zapletl. S různými lidmi se prostě zapletl, a zamotal se i s nějakým Bachčijem Svírákem. No, prostě s Šedovem. A to zamotání a zapletení ho nakonec stáhlo, tyhle všechny podivné známosti. Asi o pět let dříve ten Bachčij Zadara podrazil a potom zmizel. Ale teď se vrátil, znovu se objevil, a zapletl se s ním krámkař Obur. Obur žil do té doby počestně, ale v té době prý byla dobrá každá zlatka. Tak dobrá, že se nechal zaplést s Bachčijem a jeho kšefty. Bachčij Svírák totiž začal rozjíždět svoje kšefty. Dnes je ale Obur už úplně někde jinde, žije zase počestně. Takovéhle bachčijovské kšefty už dělá výhradně pro armádu. Tenkrát je ale dělal pro kohokoli a velice se za to stydí. Tak moc ho to tenkrát stáhlo, že se podruhel v životě oženil. Aby unikl. Aby unikl, vlezl do chomoutu. Z bláta do louže. Přiženil se do rodiny Deltorů. Rodina Deltorů je známá rodina. Tak moc známá, že mu vůbec nevadilo, že jeho nastávající je o dvě hlavy vyšší a bílá. Po paní Deltorové přijal i jméno. Obur Deltor. Tak moc toužil být jiným než dřív za časů kšeftů s Bachčijem. Aby bylo jasno, tak lord Vedrik Deltor je rádcem samotného krále. Ale na druhou stranu není všechno zlato, co se třeptí. Se svou ženou se totiž Obur seznámil skrze bratra Garpiela, co už před dvěma lety zemřel. Janice Deltorová, tak se jmenuje jeho o dvě hlavy vyšší bílá žena. Pak je tu ještě Ferdigo. Ferdigo je taky Deltor. Je to mladší bratr mrtvého bratra. Pochopil jsem, že Oburův zmatený příval vět má jediný smysl. Vykreslit strašlivý průser svého života a tím Nurnské ponouknout k nájemné vraždě. Muž v plechu rozhodl, že k vraždě v Nurnu dojde ještě dnes. V deset hodin v noci měl být spuštěn ohňostroj na oslavu založení Nurnské university. Venku zatím padla noc. Do ohňostroje zbývalo nějakých tři čtvrtě hodiny

času.

Zadarovo hnízdo

Na dohled Zadarova hnízda došlo k poradě nad zjištěními z průzkumu. Uvnitř asi třináct chlapů, dva psi v ohradě. Zadarovi muži rozesetí kolem ohně, ožralí, oslavující dobrý kšeft. Jaknej Bělopýl s úsměvem na rtech koufící žlutě čmoudící fajku. Plán Muže v plechu: vlítnout a vybít. Podrobnější plán rozumných bytostí: Al Rahem přelege plot a otevře bránu. Puklina shodí u ohniště několi výbušnin. V bojové formaci Nurnští vhrěznou dovnitř.

Mezitím Zadar u ohně vstal a odříkal oslavný projev. Poděkoval kumpánům a vystavil na odíl truhlici plnou Oburových peněz, vlastně peněz rodiny Deltorů. Pochválil Jakneje Bělopýla za jeho bezpříkladný přínos kšeftu, že je velkým příslibem pro kšefty budoucí. A kšefty budoucí budou. Budou se dít velké věci, až tady Zadar bude vládnout. I Obur pro ně jednou bude pracovat a rád. To pronášel Zadar k přítomným a jeho hlas nabíral na síle a třástil se o stěny stodol. Al Rahem zatím otevřel bránu. Zadarovi muži byli úderným projevem svého předáka natolik zaujatí, že se ani nevšimli. Potom se ozvala detonace, kterou spustil Puklina. To byl signál k útoku. Co boje samotného týče, nelze o něm říci mnoho, bylo to vyřízeno vskutku rychle. Zadarovci byli natolik překvapení, že se nevzmohli na mnoho. Snad jenom jedinému muži se podařilo uprchnout, ale Puklina dal včas vědět. Dohnali jsme jej s Mužem v plechu. Muž v plechu muži jednou ranou rozdrtil lebku a pravil, že tenhle už toho asi moc neřekne.

Ukázalo se, že uprchl Jaknej Bělopýl. Zifnab se ho prý snažil spoutat, ale on mu prý pod rukama zmizel. Usoudil jsem, že se teleportoval, vždyť přece dochází na stejné studijní semináře, jako já, a nemýlil jsem se. Puklina jej brzy objevil. Asi půl míle směrem k městu u ohně Jaknej Bělopýl právě podával svědectví o hromadné vraždě skupině vojáků na opuštěnce. To jsem usoudil z toho, že u ohně jim dělaly společnost dámy volných

mravů. Oznámil jsem skutečnost, že tu brzy budou vojáci, vůdci a ten nařídil rychlé zběžné rabování. Nebylo však času nazbyt. Nurnští brzy vyklidili prostor zadními vrátky k řece. Udýchaně v běhu jsem popsal Puklinova vnuknutí. Vojáci vtrhli do statku a po shledání, že Jaknej Bělopýl nelhal, poslali jednoho pro posily. A tehdy se ztratil Korman Zlotě.

S Oburem sraz na smluveném místě, brzy nato se ze tmy vyloupil Korman Zlotě. Významně si přejel prstem přes hrdlo. A potom vyslovil Bělopýlovo jméno. Takže jazyk nebulde. Obur vypadal spokojeně. Pochvaloval si, že nejsou žádní svědci. Dohodli jsme se, že se vypaříme pryč, dokud se věci neuklidní. A že se vypaříme ven z města, do Liscannoru. Jen havran se vrátí na statek, aby mohl podat svědectví, jaký bude mít anabáze v Zadarově zrušeném hnízdě další vývoj. Šli jsme pěšky, potmě, a za námi nebe nad Nurnem zazářilo stovkami barevných světél. Ohňostroj začal.

Co viděl havran a potom zase Obur

Co viděl havran, to bylo možné rozebrat u společné snídaně v hostinci U hrocha. Ale nebylo toho věru mnoho. Ten voják, co běžel pro pomoc, se záhy vrátil s tím, že zbytek oddílu i se štetkami někam zmizel. Asi se nechťeli s kamarády. Takže jiný, čerstvější, odběhl pro posily znovu, ale tentokrát do města. Po nějaké době přikodrcal vůz plný městských streážných, kteří celou věc oficiálně převzali. Započalo se s ohledáním místa činu, přičemž jeden z mužů objevil tajnou skrýš, zřejmě zapastřovanou, poněvadž jeden z vojáků náhlý objev odnesl životem. Nalezena byla truhlice plná dokumentů. Zavolali nějakého člověka v civilu, ten muž přijel z Nurnu nad ránem a diktoval položky do inventarizačního seznamu. Muž byl zřejmě odborník, mezi dokumenty byly i různé předměty a flakóny. Bedna byla převezena do Nurnu na městskou posádku. Ačkoli jsem navrhoval, že bychom tam mohli vniknout a trochu se seznámit s tajemným nálezem, nebyl nikdo, kdo by mé nadšení sdílel. Ani ten

Zifnab. Starosta Bolbuch podotkl, že jako řídící zdejší školy bych měl být ohledně takových nápadů zdrženlivější.

Za dva dny skoro o půlnoci, už nás v hospodě bylo jenom pár, přijel od Nurnu pod rouškou noci černočerný Obur. Promoklý až na kůži, protože lilo jako z konve, ale v vybavený na cesty, tedy s plnou bagáží. A hned si objednal pivo a pravil, že se dostal na oslavu té věci, a ač nikdo mnoho netušil, o jaké věci vedl řeč, nže prý všechno bylo parádní. Veškerá chvála za oslavu prý padla na nějakého Čabáje, což je nějaký talent. Tak to tedy zapili a na druhý den večer se u nich doma vyrojili vojáci. Tak to prý bylo, dušoval se Obur, ať ho jinak sežerou úbytě a bílá nemoc. A ti vojáci žádali po Oburovi podat vysvětlení o mordech na barvířském statku. Jenže byl to průser, koneckonců slovo průser Obur používal velice často. Byl to tedy prý průser, a to konkrétně průser v tom, že vojáci, které Bělopýl poslal od ohně, to byla pravidelná armáda na dovolené a ty ženské s nimi, to nebyly vůbec žádné rajdy, ale vysoce postavené ženské, tedy ženské z dobrých rodin. A ten vyšetřovatel v té souvislosti nějak kápl na Obura a hlavně se domákl toho, že Obur se toho dne ocitl Na špatné straně, myšleno v tom bordelu, a že tam měl nějaké jednání. Obura nenapadlo nic lepšího, než to zapřít a lhát, čímž do té věci zabředl až po uši a tak vlastně nastal ten průser. No a že trpaslík lhal vyšetřovateli, tak to se nějak záhadně rychle doneslo jeho tchánovi, tedy starému Deltorovi, a Obura napadla další šílená věc, a to kápnout božskou. Takže tedy kápl božskou, a průser to byl hnedle dvojitý, poněvadž tchán to obratem udal vyšetřovateli, asi to byli dobří známí.

Obur si mocně lokl piva, říhl a vyprávěl dál. Ale asi nějak neudržel nit, jeho vyprávění se stočilo na nějaké rodinné nezajímavosti, takže jej Bolbuch musel zastavit a zeptal se rovnou a bez okolků, proč tedy vlastně přijel a co tedy chce. A Obur zmlkl a zadumal se a při tom dlouhém přemítání stihl urazit pár piv. Potom už notně ožralý se rozblábolil o nějakém dědictví, z čehož jsem pochopil, že s manželstvím a jeho

svazkem s celou rodinou Deltorů je asi útrum. Už mi začalo docházet, pro je sbalený na cesty.

Takže k tomu dědictví. To dědictví se nalézá v Gatarstánu. Gatarstán je země v západozemí, někde tím směrem, co leží Moroch, a tam v tom kraji Obur zdědil cosi. Zdědil cosi po předcích. Jeho předkové se jmenovali Ordeganové a Obur tedy býval Obur Ordegan, tedy do doby, než pojal za manželku svoji o dvě hlavy vyšší bílou ženu a stal se Deltorem. A ti Ordeganové v Gatarstánu, věřte mi to nebo ne, vlastní pozemek. Pozemek leží na nějakém území jménem Rageldor. Matně jsem tušil, že Rageldor je část toho Gatarstánu. A Obur ten pozemek zdědil a potřebuje ho najít, aby jej mohl prodat nebo nějak jinak s ním naložit, to podle toho, jak bude vypadat, až jej spatří na vlastní oči. A k tomu právě potřebuje nás, poněvadž jsme jediní, komu věří a kdo mu zbyl.

Zbytek informací už neměl žádnou vypovídající hodnotu. Z opice se černý Obur probral druhého dne po polednách. Vyrozuměl jsem, že loď, na které poplujeme do Gatarstánu, se jmenuje Panna. To mě navedlo na myšlenku, že musím navštívit Nilien Linfalasovou. Tedy ohledně zařízení věci se školou. Nevím, zda jsem to již zmínil, ale paní Nilien se rozhodla, že posílí učitelský sbor. Vlastně stane se druhou nejdůležitější osobou. V mé nepřítomnosti převezme pravomoci řídicího. Dohodli jsme se na ročním platu dvou set zlatých. Je to, myslím si, slušný plat. Podučitele jsem naopak nároků na plat zbavil. Pomocné řemeslo mají vykonávat ze zájmu, nikoli pro peníze.

Také jsem se zastavil za rodiči. Rozloučit se. Dvakrát do stejné řeky se nemá vstupovat a já tak přesto činím. Proto mám obavy a proto jsem tentokrát rozloučení s rodiči neopomenul. Ať vědí, na čem jsou. Bohům žel se v době naší rodinné návštěvy zjevil Skyreš a přitáhl s sebou podučitele Vestu. Nevím, proč mi to Měchuřina provedl, ale otec oba dva pozval ke stolu. Byly to pro mne poměrně horké a trapné chvíle.

Podučitel se u stolu roztahoval, jako by byl členem rodiny. Otec požehnal.. ať při mě stojí štěstěna a hlavně ať se z té dálky ve zdraví vrátím. Skyreš přísahal, že na mne dohlédne. Skyreš Měchuřina je skutečný a obětavý přítel. Jenom se nemohu zbavit dojmu, že by byl v dobré víře schopen slíbit komukoli cokoli. Je takový krapet naivní.

Na noc, když jsem konečně vypadl z domu a definitivně se rozloučil se zamlklým otcem a uplakanou matkou, mě ti dva zatahli do hospody. Ta hospoda nesla jméno Potopená, a podučitel pravil, že tady budeme chlastat až do rána. Jsem čím edál více přesvědčen, že Vesta by děti učit neměl, a to ani historii, ani cokoli jiného. Ve dvě v noci, když nás jako poslední z hostů vyvedli ven azavřeli lokál, vyrazili jsme ztichlým městem vstříc Panně. Tam jsme na hamakách strávili zbytek noci.

Přístavní manévry

Dopoledne se v přístavu strhlo pozdvižení, to pozdvižení nás, noční opilce, vlastně zburoval ze spacích závěsů v kajutách Panny. Do přístavu kolem desáté vplula galéra pod pestrou zelenofialovou vlajkou, vlajkou tak pestrou, až zrak přecházel. Nějaký námořník na palubě odtušil, že to nemůže být nikdo jiný, než Zulharad'ané, a že je to věru nezvyklé popatřit zulharadskou galéru takhle vysoko na severu. A nejspíš to nezvyklé připadlo i přístavnímu dohledu, neboť z Agerru na ten úkor připruly železem obité necky tažené veslicemi. Nad vojenskou pevností zavlála šedorudá signální vlajka, a to nevěstilo nic dobrého. Netuším sice, co přesně tento signál značí, ale nábreží zahemžilo vojenskou aktivitou. A pochopitelně notným davem čumilů. Dozvěděli jsme se, že přístav je uzavřen a nemáme se pokoušet opustit Pannu. Na lodi se objevil Zifnab, asi tu taky někde přespál.

Až do večera se situace nevyjasnila ani neposunula nikam dál. Přístav uzavřený a strážný uniformovanými hlídkami, veškeré lodě v setrvalé pozici, vplav do přístavu zatarasen párem válečných lodí pod

gwendarronskou vlajkou. Přesto šeptanda nezná zákazů, šeptanda mezi náhořníky roznesla podivné kusé zvěsti o nákaze a nemrtvých. O tom, že zulharadská galéra je plná nemrtvých a veslaři na lavicích že jsou kostliví a práchniví, přicházející z života za životem. A že tam u vesel jenom tak strnule sedí a vyčkávají. A taky se po palubě šuškal, že ne všichni tam na galéře jsou nemrtví, že nemrtví jsou služebníky živých, a že ta loď je nejspíš plná zlata. Teprve vpodvečer přirazila ke galéře malá loď zřejmě s nějakým hodnotářem ze správy přístavu. Slunce už zapadalo, když Gwendarroňané opustili zulharadskou loď. Další stav setrvalý, noc klidná.

Ráno pátého sečna bylo osazenstvu Panny alespoň dovoleno vystoupit na nábreží a volně se pohybovat po přístavu. Nurnští toho ihned využili a přesunuli se do hospody. Víceméně jsme se před Pannou sešli všichni, i ti, kteří minulé noci uvízli v některém z laciných nevěstinců. Říká se, že zulharadské galéře velí čarodějnice. Zulharad je nějaké území daleko na jihu a ta čarodějka vede zulharadskou delegaci. Takže je to velvyslankyně a žádá prý o audienci u našeho krále. Ta paní si prý říká Mumha nebo Čamha, nebo možná také Zubina. Každopádně se zřejmě jedná o nekromantku, a to rozhodně není hezké.

Takhle tedy Nurnští dřepěli v hospodě a byli lační každé nové zprávy, ale zprávy, jež docházely nebyly valné kvality, těžko bylo soudit, co z toho je pravda a co nikoliv. Říkalo se však, že audience byla udělena a započalo vyjednávání. O čem, to se však do zaplněného lokálu nedoneslo.

Ve dvě hodiny v noci se však něco stalo. Ke stolu, kde dřepěli Nurnští, přilétl kahan a rozprskl se. Tak tak, že mne nezasáhl hořící olej. Stihl jsem vyřknout formuli hyperprostoru a z relativního bezpečí noční ulice přivolat Puklinu. Z animáliemnn vnuknutých mi chaotických vizí jsem usoudil, že stůl, u nějž jsme strávili den, je v plamenech, Nurnští berou nohy na ramena a nějací lidé s tasenými zbraněmi si razí cestu

směrem k nim. V naprostém zmatku jsme prchli k lodi a teprve až tam z kusích zjištění poskládali, co se vlastně v hostinci nejspíš odehrálo. Ty osoby, snad jakési opěšalé ženské, šly po po Oburovi. Proto se Nurnským podařilo beze ztrát na životech prchnout do bezpečí kajuty. Ti lidé, protože jich muselo být víc, šli po Oburovi a Korman Zlotě jej ještě stihl oteleportovat na ulici. Tam potom černý trpaslík v černých uličkách zmizel. Je postaveno najisto, že ty ženy pronásledovaly jednu z prchajících skupinek a doplnil je nějaký malý pidihobit. Ano, pidihobit, tak to řekl Korman Zlotě, který povedenou trojici sledoval. Sledoval je i poté, co pronásledování vzdali a vrátili se na místo, které kouzelník označil za jejich základnu. Hospoda U Panči. Jenomže ohledně přesného umístění ve spleti ulic byl zmaten a nedokázal polohu domu přesně popsat.

Zifnab Lenthana se přihlásil, že se to na tu Panču půjde omrknout, respektive tu Panču najít, aby najisto postaveno bylo pro případnou odvetu. Zneviditelní jsem jej. Během čekání na výsledek Lenthanova pátrání se z přístavu vrátil Al-Rahem a pravil, že Zifnaba nesporně sleduje neviditelný preck. Tedy neviditelný pidihobit neviditelného Lenthana. Neptejte se mě, jak na tohle přišel, ale bylo záhodnou s takovou variantou raději počítat, než nikoli. Assuaenec apeloval, že by se někdo měl za Zifnabem vypravit, než se dostane do maléru a bude pozdě. Vyrázili jsme tedy do ulic - já, Al-Rahem a Korman Zlotě, a nad námi Puklina. A potom jsem pochopil nikoli, jak se dozvěděl o preckovi, ale o Lenthanovi. On se totiž plouhal městem ve viditelném stavu. Nedokázal jsem si to vysvětlit jinak, než že účinky mnou seslaného kouzla záměrně přerušil. A o přítomnosti pidihobita evidentně neměl ani ponětí. Tedy pokud vůbec nějaký někde byl. Ověřit jsem si to nemohl, poněvadž jsem v temných ulicích ztratil Al-Rahema i Korman Zlotěho a zůstal na Zifnaba navěšený sám. Respektive i jeho se mi podařilo na chvíli ztratit, ale potom jsme na sebe znovu narazili. Pamětliv toho, že jej možná sleduje pidihobit jsem dělal, jako že Zifnaba neznám, a ačkoli se ke mě rozběhl, uprchl jsem před ním. Došlo k velikým

zmatkům, a výzvědná akce se poněkud rozpadla, už nebylo jasné, kdo je kde a kdo co dělá. V jednu chvíli jsem zmerčil Al-Rahema jak se přiřítíl a vykopl proti ničemu, potom se chvíli válel po dláždění, vyskočil na nohy, proběhl kolem Zifnaba a hnal se ulicí pryč. Zifnab nechápavě zakroutil hlavou a vydal se na další cestu. A já za ním, tentokrát zpovzdálí. Pochopil jsem, že Al-Rahem i Korman Zlotě jsou definitivně pryč, a že jediným, kdo může podat svědectví či pomoci Zifnabovi, jsem já.

U Panči

Ptal se lidí, těch několika opilců, které potkal. S takovou pitomou historkou, že sata hledá tátu a že sata táta je u Panči. A nakonec tu Panču sata našel. Ve sata čtyři hodiny sata ráno. To sata jsem si nevymyslel, to sata ten Zifnab skutečně říká. Sata. Nevím, co to znamená, ale nejspíš nic. Prostě sata. Byl jsem nad ránem už hodně unavený a Zifnab nejspíš taky. Ale dům, skrývající zmíněný hostinec, jsme nakonec našli. Je to taková díra. U řeky v loubí zezadu. Blízko poštovních doků. Ani to tady neznám, a to jsem nedaleko odtud pracoval. Ta hospoda je v zástavbě. Je to vlastně jen takový vchod, schody dolů, špinavý suterén. Žádná okna z toho sklepa. A pochopitelně ve čtyři ráno zavřeno. Dorazil jsem k Zifnabovi a vysvětlil mu, že jsme tu sami a co se to předtím semlelo. Postavil jsem se venku na hlídku a Zifnab se zatím rozhodl pokusit se projít dům, zda hostinec nemá zadní vchod třeba ze dvora. Onedlouho sdělil, že Panča zadní vchod nejspíš nemá a že ten dům je nejspíš lacinou ubytovnou přístavních dělníků. V té Panče se možná stravují. Potom pravil, že se stůj co stůj nějak musí vlámat do té špeluňky, ale na to už nedošlo. Možná jsme se na setmělé ulici dohadovali příliš hlasitě, možná o nás domovního suterénu věděli předem, každopádně hrůzou jsem zcepeněl, když se za Zifnabovými zády zhmotnila postava ženy, ženy v brnění. Vzápětí se objevila druhá a vykřikla jméno své přítelkyně Martivily, která tasila a hotovila se vrhnout mezi nás dva. Provedl jsem hyperprostor a vzal do zaječích. Zifnab vyrazil na úprk za mnou. Jen díky Puklinovi vím, že ho žena v

brnění dohnala a sekala přes nohy. Bylo zjevné, že Marivila jej nechtěla zabít, chtěla jazyka. A nejspíš díky tomu se mu podařilo vyváznout s relativně zdravou kůží, a dokonce se ztratit v tmavých ulicích a dostat se na Pannu. Na lodi byl přítomen trpaslík Obur, který se někde našel, a při podávání hlášení druhým se nechal slyšet, že jméno Marivila už rozhodně někde slyšel. Ale při vši smůle si nemohl vzpomenout, kdy a kde.

Korman Zlotě řekl, že se mu podařilo najít toho pidihobita, co sledoval Zifnaba, a že to žádný pidihobit nebyl. Šlo prý o animálie. Takže jej zlikvidoval. Přítelkyně té Marivily tedy bude kouzelnice, to je jisté.

Byl jsem k smrti unavený a šel spát. Pochopil jsem ještě tolik, že podučitel Otakáro Vesta se přihlásil na průzkum.

To ráno

To ráno Vesta za pomoci dobrovolníků dovlékl na palubu balík, z něhož čouhala ruka a noha. Jak se mu ten pich povedl, o tom nevím nic, ale musil mít neobyčejné štěstí. Nábřeží je totiž teď po východu slunce plné vojáků a čumilů, co zírají na kostlivou galériu a její pestrobarevný praporec. Vpodstatě ty z nás, kteří po probdělé noci hluboce dřímali, probudil svým vítězoslavným řevem. V kajutě rozbalil pomočeného trpaslíka s napůl staženými gatěmi. Ukázalo se, že jde o k smrti vyčerpáného dělníka z té dělnické ubytovny. Výsledku trpaslíka jsem nevěnoval pozornost, otočil jsem se na druhý bok a zase usnul.

Vestův výslech nepřinesl mnoho, ale něco přeci. Trpaslík byl jedním ze čtyř osob, co nás napadly v hospodě, tam, co se rozbila lampa a vzňal se stůl. Jejich cílem bylo zabít černého Obura. Najala jej jistá paní Vira, bratru před měsícem. Vira zjevně skupině velí a jedná se o tu druhou od Marivily. Komu Vira a Marivila slouží, to není postaveno na jisto. Trpasličí dělník se jmenuje Grudo a Zifnab se s ním zatím stihl sprátelit. Je zjevné, že Morošana přitahují podivné existence. Grudo jmenoval ještě jednoho člena skupiny,

nějakého Valeria. Ten Valerius prý nosí gwendarronskou uniformu, ale voják to není. Což bylo možné si brzy ověřit.

To co se stalo potom, lze jen těžko vylíčit, a z příšerného zmatku, ve kterém Zifnab předvedl podstatu svého morošství, viním především Muže v plechu. Muž v plechu totiž zcela nezvládl situaci a jakožto vůdce nevydal jediný rozkaz či alespoň pitomou hlásku. Když na palubu vtrhli vojáci, bylo každému z Nurnských hned zřejmé, že o žádné příslušníky gwendarronské armády nejde, leč o převlečené osazenstvo hostince U Panči. Všele oddílů stála Vira a vydala příkaz prohledat loď. Ti kolovpletenci se vůbec netajili se tím, že hledají trpaslíka, tedy černého Obura. Nurní stáli zcepeně v očekávání vůdcova rozhodnutí, které nikdy nepřišlo. Muž v plechu s prominutím čuměl jako osel a žvýkal slinu. Skrze Puklinu jsem seznal, že ti nahoře čapli kapitána a započli s výsledkem. Kapitán ovšemže okamžitě popsal, kudy nejrychleji ke kajutám Nurnským. No a tak se tedy stalo, že kolem zcepenělých Nurnských, civějících tu na Muže v plechu, tu na míhající se falsa gwendarronských uniform, se bez jakékoli známky odporu prohnala Viřina mordtlupa a vtrhla do spodních kajut, kde nastal strašlivý chaos, a ovšemže boj. Tou dobou se dole nalézal Bolbuch, objímající svůj mlýnský kámen, plus ještě někdo další, ale kdo, to nevím přesně. Jen tolik, že tam dole dlel i zkrvavený Obur, o kterého tady kráčelo především a který měl být, jak se zdálo, být nepochybně, na místě nemilosrdně zabit. Potom se pohnul Vesta a to nějak rozhýbalo Muže v plechu a i ostatní a štrůdl Nurnských se ve zmatku nahnul na úzké schodiště k podpalubě, a tam se to stalo. Morošan, horlivý a nedočkavý boj navbil kuši a vystřelil. Tak tedy zemřel Skyreš Měchuřina, můj přítel a ochranitel, čistá duše, a zabit ji tvor, který to, že napálil svého parda do zad přešel prostým pokrčením ramen a nabil znovu. Takový Muž v plechu neřekl vůbec nic. Nevím, který z těch dvou je horší. Hluboce jsem se zastyděl, že jsem Morošana přijal na školu, že jsem jej kdy toužil vzdělat a pomoci mu do začátků. Pociťl jsem stud a zodpovědnost, že vrah ještě nedávno dřepěl v

lavicích liscannorské obecné školy, že jsem nevyslyšel námitek, dnes už vím že oprávněných, že Morošan je individuum, které do školního kolektivu nepatří. Cítil jsem spoluvinu, spoluvinu na vraždě přítele, a mé srdce počalo ve vztahu k Zifnabu Lenthanovi hořknout a tvrdnout.

Dole však zuřil krutý boj, o tom nebylo sporu, a nahoře se náhle zjevil Obur, všecek zakrvácený a posekaný. Zřejmě za tím musil stát Korman, jenž černého přítele spasil teleportačním kouzlem. Potom se vedle trpaslíka vyloupl Vesta a rozeběhl se zpátky ke schodišti, jako by si chtěl celou tu věc ještě jednou zopakovat. Obur narychlo pomazal rány nějakou smrdutou masťou, čapl znovu pevně zbraň a odrážoval za Vestou. Jenže to se tu zjevila zčistajasna i Vira, zřejmě pochopila podstatu Zlotěho kejklí a tedy přičinu mizení lidí, a jak spatřila Oburova černá záda, vrhla se bezhlavě za ním. Pochopil jsem, proč se cítí tak neohroženou. Její tělo doslova bzučelo magií, jasně jsem to vnímal, byla chráněna aktivními účinky ochranných kouzel a to mne varovalo, abych se do boje nepouštěl. Tady mohla pomoci jen a pouze hrubá síla. Kouzla by se obrátila proti nám.

Zase se tu vyloupl Večsta, Obur pochopil, otočil se. V její tváři zračila se neskrývaná a ryzí zášť, on zjevně nechápal nic. Ohnala se po něšm, on úder vrátil, Vesta minul. Do strašlivého boje se přidali Al-Rahem s vrahounem Zifnabem, útok spojenými silami na ni měl účinek. Vira byla natolik šílená ve svém hněvu, že nic nedbala na svou bezpečnost. Její zášť byla zřejmě důvodem, že zemřela dříve, než padl na kolena Obur či kdokoli jiný.

Nad mrtvým pardem

„Jak chci pnuť?“, zeptal se černý Obur, když překračoval mrtvého Skyreše cestou do podpalubí. Tím se u mne černá kreatura zařadila mezi Morošany. Muži v plechu nestál Skyreš, tiše ležící s vyvalenými bělmy, ani za pohled. Dole to vypadalo jako na jatkách. Jak se zdálo, nikdo další z našich nepadl. Totéž se nedalo říci o Viře a jejích

kumpánech. Někdo přivlekl kapitána a mrtvou Viru. Tuším, že Al-Rahem. Korman Zlotě upozornil na jednoho z mrtvých a pravil, že to byl nesporně onen již dříve zmíněný Valerius, ten od Gruda.

Tohle nemá komentáře.

Muž v plechu: „Co se stalo se Skyrešem?“

Morošský vrah: „Zastřelil jsem ho“.

Muž v plechu: „Hmm... Co s tebou!“

Morošský vrah: „...“

Muž v plechu: „Musíme ho prohledat“.

Podotýkám, že Muž v plechu byl většinou kumpánů zvolen vůdcem. Hluboce dumám, kdo do té zabeđené většiny asi patří.

Al-Rahem navrhl vyřešit Skyrešovy osobní věci. Muž v plechu přikývl a pravil: „Samozřejmě“. Udělalo se mi zle.

Ale bylo to horší a horší.

Al-Rahem: „Tak že bysme teda vobrali toho chudáka?“

Muž v plechu: „Je tady sekera“.

Al-Rahem: „Můžu jí nosit?“

Muž v plechu: „Můžeš... Esli má někdo vo něco zájem, tak to hlašte, jinak to dáme na hromadu“.

Myslím, že tehdy jsem skutečně ublinkl.

V půl druhé napochodovala na loď armáda, tentokrát skutečná a nefalšovaná, a spustila regulérní vyšetřování. Muž v plechu jakožto předák Nurnských byl vyzván k podání vysvětlení a byl jsem tedy svědkem, jak lámanými holými větami plácal jakýsi polovybájený příběh. Holý příběh. Příběh, který i pro mne, očitého svědka, byl těžko uvěřitelný. Vesta se snažil hlupákovy holé věty košatět, seč mu síly stačily a vypomoci se snažil i Bolbuch, ale nestačilo to. Spolu s Mužem v plechu sebrali i Bolbucha s Vestou a odvedli je k výsledku do kapitánské kajuty. Co se dělo tam, to nevím, ale jestli měli ti dva dost zdravého rozumu, nepustili už toho pogramotného idiota ke slovu. A zřejmě skutečně nepustili, protože je vyšetřovatel po půldruhé hodině výsledku propustil. A to

zjevně bez pozdějších následků. Vesta s Bolbuchem si viditelně oddechli. Muž v plechu se tvářil nezúčastněně.

Potom se mu ale nějakým zákrakem řeč vrátila, když pravil, že nějaká ženská z nějaké lodi je vyslankyně ze Zulharadu. Poněkud jsem nechápal jeho hnutí mysli a sdílnost, ale zřejmě měl na mysli tu vyslankyni z galéry. Vyšetřování jej musilo nějak poznamenat, když se oproti zvyklostem projevil náhlou, byť zmatenou, hovorností. A zmatený Muž v plechu tedy pokračoval v chrlení vět a dodal, že ta nějaká ženská, že tam na lodi má kolem sebe nemrtvé, takže je nepustili. A my, my se údajně vydáváme na jih, takže chtějí nějaké informace. Kdo od koho a pro koho, to nevím, a zjevně to nevěděl ani muž v plechu, ani jeho příběh. Příběh uváděl, že nějaký Kortos zaútočil na Zulharad a nakonec že prý dostal na držku. Asi ten pan Kortos, povědaž Zulharad je, tuším, nějaké území. Leda že by Zulharad byl i nějaký člověk a s tím Kortosem si to rozdál. To byl konec Plechákovy příběhu. Zase upadl do tupého mlčení.

Zajímavostí dnešního dne je fakt, že se ohlásil kapitán a pravil, že Nurnským ihned vrátí cestovné a byl by neskonale potěšen, kdyby okamžitě opustili loď. Čímž jsme byli fakticky vyloučeni z přepravy a vzápětí byli i s mrtvým Skyrešem, zabaleným do plachty, vypoklonkováni na molo. Tedy byli bychom, nebýt výřečnosti Bolbuchově, který usmlouval poslední noc na hamakách. Aby bylo možné pobalit všechny věci a alespoň trochu po sobě poklidit. Poslal jsem tedy Puklinu na poslední průzkumný průlet nad přístavem a přihlížel vypuknuvší hádce ohledně Skyrešovy vraždy. Hádce částečně očišťující podivné dusno, nicméně nikterak neřešící podstatu věci, nacházející se někde uvnitř podivného trojúhelníka tvořeného obětí, vrahem a vůdcem tohoto ansámblu.

Co se týče přístavu - mohu za celý podvečer a noc shrnout tolik: k zulharadské galéře připlula menší loď, na niž sestoupila vyslankyně s dvacetihlavým, zřejmě živým, doprovodem. Honorace byla přepravena k

molu a jejich cesta již pod rouškou noci pokračovala zřejmě do hradu. Audience netrvala dlouho, nad ránem už byla galéra pryč, na širém moři. S jakým poselstvím podivná delegace připlula, to se nepodařilo nikde zjistit.

Ještě jedna věc. Mrtvé Skyrešovo tělo dovlekl jsem a uložil na hamaku. Nechat to na vrahovi a jeho vůdci, stydl by nebohý Měchuřina před dveřmi na schodech. Nevím, jestli jsem tak přecitlivělý, nebo mám nějakou žaludeční chorobu. Ale poslední dobou je mi vážně dost často zle.

Skyrešův pohřeb

Sedmého sečna měl Skyreš Měchuřina na liscannorském krchůvku pohřeb. Sešlost to nebyla věru velká, ale oproti předešlým událostem byla důstojná. Tak dlouho jsem Zifnaba popichoval, aby učinil pokání, až na pohřbu promluvil. Pravil, že znal Skyreše jenom krátce, ale přesto Skyreš neváhal Zifnabovi mnohokrát pomoci radou i skutkem. A on že se mu takto strašlivě odvděčil. Na pomíjivý okamžik nabyl jsem dojmu, že se Zifnab skutečně upřímně kaje. Bohům žel, šlo skutečně o chvilkové hnutí mysli, vyvolané spíš než upřímným žalem tíhou soustrasti okolostojícího zástupu a obavami, aby mohl zůstat.

Bohům žel, potom si nad mrtvým vzal slovo jindy mlčenlivý Muž v plechu. Pravil cosi o nešťastníkovi, který v životě aspoň poznal trochu pěkného života. No vždyť to říkám - debil. I když si uvědomuji, že jako řídící liscannorské školy bych neměl. Ale říkám si to v duchu - to přeci můžu, ne? Do hlavy mi snad nikdo nevidí.

Během pohřební hostiny v hostinci U hrocha se Vesta svěřil s tím, že sehnal novou loď. Říkají jí Montadora a zítra odplouvá. Na nábreží také potkal černého trpaslíka Orega, nikoli Obura, ale Orega, a ten se svěřil, že se svými lidmi vyplouvá už dnes. Máme se s nimi setkat na Rodochu v Ostré ploutvi. Ostrá ploutev je tamní hospoda. A kdyby to nevyšlo, tak se prý setkáme v

gatarstánské Cítře u Písečného víru. Vzhledem k tomu, že nevím, kdo je Oreg, je mi úplně jedno, kde se s ním setkáme. Pokud tedy vůbec. Ten náš černý prevít mi stačí až až.

Montadora

Toho dne v Nurnu, den po rozloučení se Skyrešem Měchuřinou, mi černý Obur důvěrně pravil, že mě měl minule poslechnout. Že kdyby mě tehdy poslechl, nebyl by v takovém průseru, jako je teď. Nedokázal jsem si u všech bohů vzpomenout, co jsem mu tehdy minule říkal. Asi nějaké řeči, které se říkají. Někaké konverzace.

Ale ta Montadora, to je tedy tuze fajnová loď. Na té bych mohl cestu přežít i bez blití. Především přidělené kajuty na mě působí dojmem, že někdo chce, abychom se měli dobře. Ani radši nechci vědět, co stály cetovní výlohy. Bolbuchovi dokonce do kajuty dovlekli mlýnský kámen. Bez mlýnského kamene by starý trpaslík nevyplul, bez kamene by trpěl jako zvíře. Tenhle je nqavíc mlýnský, takže má díru. Bolbuch se jej nebude musit úplně živě držet, stačí, když se připoutá provazem.

Když jsme se ubytovávali v podpalubí, ukázalo se, že Muž v plechu rozdál několika svým přátelům Skyrešovy osobní věci. Otakáro Vesta pravil, že kdo nebyl dostatečně hyena, nic nedostal. Což je pravda vytesatelná do kamene.

Kapitánem lodi je nějaký Hodivoj Fírt. Sdílím kajutu s Vestou, Rahemem a bohům žel i s tím podivným Mužem v plechu. Nejspíš to mám za trest. Druhým lodním důstojníkem je nějaký Ragel Fin, a je to muž, který se chce evidentně družit. Hrozně tajemně přinesl zvěst, že nějaká loď s nemrtvými odpulula na moře, protože neměla dovoleno kotvit v přístavu. Jako by tohle dnes už nevěděl celý Nurn. Kdo je prvním důstojníkem, tedy kapitánovou pravou rukou, to ale nevím. Možná žádný první důstojník není. Nebo zmizel. A nebo nás kapitán Fírt něčím překvapí. Kdo tu ale je, to je pan Šmuk. Pan Lamej Šmuk je lodní důvěrník. Má na

starosti kajuty v naší části lodi. Nepodařilo se mi ale pana Šmuka lépe poznat. Sotva jsme totiž vypluli, ani ne po třech hodinách na moři se mi zvedl žaludek. Stará dobrá mořská nemoc. Po zbytek dne ležím s hlavou v kýbli a zvracím. Nemám čas ani na pana Šmuka, ani pardy, ani na hyeny, natožpak na Muže v plechu. Jsem rád, že jsem rád. Jediné, co vím, že mi pan Šmuk občas dochází vylít blití.

Večeře u kapitána

Tohle se stalo po několika dnech plavby, kdy už mi bývalo zle pouze při pomýšlení na bezduchý rozhovor Muže v plechu a Morošského vraha nad Skyrešovým bezduchým tělem. Na houpání lodi už jsem si zvykl. Toho dne, sluncem zalitého desátého sečnového dne se Lamej Šmuk, ten co mi vyléval blití, nechal slyšet, že by kapitánovi Montadory bylo obzvláštní ctí s Nurnskými povečeřet. Inu, proč ne. Rád se seznamuji s kvalitními lidmi.

Ale ještě zpátky učinit několik poznámek ohledem obyvatel lodi. Jedním z pasažérů je jistý profesor Lafons Hubek, muž z Horáčkova ústavu. Ano, právě ten z té příšerné Komise pro Výročí. Ten, co se nemalou měrou spolupodílel na neslýchané dehonestaci University. Tak ten Hubek teď pluje s námi a pluje pospolu s nějakým hobitem, kterému nazývá profesorem. Nesporně další z té party. Ti dva se prý plaví do Železného Hřbetu. Předpokládám, a nesporně nemohu být dalek pravdy, že se plaví zničit další universitu. Ten hobit se zdá být Hubkovi postavení nadřazeného. Je tedy možné, že hobit byl vyslán na Nurnskou universitu nějakým konkurenčním ústavem, aby ji skrze profesora Hubka zničil a teď se vítězoslavně navrácí domů. Jmenuje se Vilidal Humpcuch. Oba dva bych za to, co spáchali, nejraději shodil přes palubu. Nicméně dost už úvah. Ted' k té večeři.

Jak se víceméně dalo čekat, Nurnští nebyli jediní mezi sezvanými. Zaujala mě především nějaká nobl paní, kterou ostatní už znali, ale já ne. Zřejmě proto mi nebyla představena. Všiml jsem si, že tu paní asi

okolosedící nechovají příliš v lásce a také se zdálo, že trpí lehkou nevolností. Potom jsem si mezi stolovníky všiml krolla s kyjem. Tedy - nešlo si jej jaksi nevšimnout.

Kapitán všechny přívětivě přivítal a kuchař přinesl jídlo. Během společenské večeře se rozproudila čilá konverzace. Víme tedy, že Montadora patří nějakému Abdanu Whalemu. Abdan Whale loď nekoupil ani nefinancoval její stavbu, ale zabral ji. Zabral ji prý proto, že byla zneužívána živly. Mnoho jsem tomu nerozuměl, ale soudím, že ten Abdan Whale je tedy pirát, když zabírá lodě. Ale co, loď je to útulná, na kráse jí to nikterak neubralo. Spíš asi naopak. Pan Whale Montadoru poté, co ji zabral, opravil. Dobrý a štědrý to muž, ten Whale. Montadora teď zajišťuje plavby mezi Rodochem a Nurnem, a to plavby pro lepší lidi. I když dle krolla s kyjem u sváteční tabule soudím, že výjimky jsou možné.

Rozhovor se nějakým způsobem stočil na onu zulharadskou loď plnou nemrtvých tehdy tam v nurnském přístavu. Kapitán pravil, že dole na jihu totiž vládnou sezónní větry a v Zulharadu se válčilo a někdo prý nedopadl špatně. Vůbec jsem nechápal spojitost mezi větry a válkou, natožpak kdo to vlastně nedopadl špatně. Kapitán pravil, že jejich lodě, a mínil zřejmě lodě Zulharadských, jsou vidět u todlenctoho pobřeží. Todlenctím pobřežím asi měl na mysli vody kolem Nurnu a níž k Mallikornu. A zulharadské lodě, to jsou galéry, které pohánějí nemrtví. Označil tu věc termínem nemrtvý pohon. Totiž tam když prý lidé zemrou, a mínil Zulharadany v jejich domovině, tak svoje tělo odevzdají státu. A to, pěkně prosím, dobrovolně. Pokud tohle není nějaká vybájená historka, osobně bych se přikláněl k názoru, že se těch lidí po smrti spíš nikdo neptá.

A abych nezapomněl, u stolu s námi večeřel první lodní důstojník. Takže existuje a měl jsem konečně tu čest se s ním seznámit. Jmenuje se Bengel Tíha a jedná se o velice veselého chlapíka. A ten Bengel Tíha do kapitánova zmateného vyprávění zvucným

hlasem pravil: „No, to jsou prostě easy...“. A potom dodal, že hlavně aby na nás nepřišel příboj. Což mi přišlo divné, setkat se s příbojem na širém moři, ale ten příboj, to asi bylo jméno nějaké osoby, protože kapitán náhle zbledl a vzkřikl, ať je Tíha zticha a ať už tohle jméno před ním nikdy nevyslovuje nahlas. Takže ten Příboj bude nejspíš nějaký obávaný pirát. Možná konkurent vlastníka lodi. A bylo tomu skutečně tak. Kapitán, když se mu částečně navrátila barva do tváří, se světil, že Příboj je kapitán a pirát jako řemen. Ale ten kapitán Příboj není jenom tak obyčejný pirát a mořský vlk. Kapitán Příboj je hlavně přízrak. Netuším, jak přesně to ten nebohý muž s tím příznakem myslel, ale nebyl čas nad tím hloubat. Slavnostní večeři u kapitána zcela nečekaně a náhle kolem jedné hodiny v noci přerušil vpád vojáka.

Zabili pana Kopyto

„Kapitáne! Kapitáne! Vražda! To je strašný! Hrůza! Zabili pana Kopyto!“, řval ten voják jako pomínutý a já marne přemýšlel, kde se ten voják na palubě Montadory vzal. Netušil jsem, že tu jsou nějakí vojáci, ale nejspíš tedy nějaký ano. Co se však zdálo velice zajímavým - nikdo z přítomných neměl nejmenší tušení, kdo byl pan Kopyto vlastně zač. Každopádně nastal poměrně značný zmatek, lidé vyskočili od stolu a vyhrnuli se do lehkého deštíku zkrápějícího větrnou noc. Kalné nebe tu a tam ozářil vzdálený blesk a odhalil plné tvary oblaků. Mrtvola tajemného pana Kopyta nalezena byla u hlavního stěžně. Jeho trup přibitý dřevěným kulem bezvládně komíhal se spolu s pohyby lodi. V místě pupku rozpáraný, vnitřnosti vyhrzele v povislých provazcích. Někdo z posádky toho muže poznal, pan Kopyto byl identifikován jako jeden z palubních posluhů. Lamej Šmuk pravil, že osoba, kterou v trupu muže bezpochyby poznal, se jmenovala Zvelej Kopyto. Optal jsem se jej, koho měl pan Kopyto na starosti, to jest komu posluhoval. Než stihl ale nějak jednoznačněji odvětil, přiřtil se kapitán s naléhavou prtosbou, aby jej Nurnští bezodkladně následovali do osobní kajuty. Tak se stejně bezodkladně stalo.

Kapitán pochopil, že Nurnští jsou sehraná kumpanie a nabídl vyplatit peníze za to, když odhalíme vraha. Navrch nabídl vrácení cestovného, což stálo rozhodně za vážnou úvahu. A bylo jisté, že ačkoli se vůdce zdráhal na zřetelnou a srozumitelnou žádost jakkoli odpovědět, že jednotlivci již jsou jasné rozhodnutí. Položil jsem znovu dotaz, komu ten Kopyto posluhoval. Vyšetřování bylo třeba uchopit za nějaký konec a začít právě zde se mi zdálo jediné logické. Kapitán pravil, že sám netuší, co přesně bylo náplní Kopytovy práce, a zpochybnil, že by přesné informace mohl mít i Lamej Šmuk. Pravou osobou, která stanovila náplň práce nebožtíka, byl jediné a pouze třetí lodní důstojník, to jest hobit Vaněj Zrtlík. K ruce Nurnským přidělil kapitán Lišku a Morda. Pologramotné ranaře. Mord je ještě ke všemu kroll.

Ačkoli Muž v plechu nerozhodl, Nurnští kapitánovu výzvu přijali a okamžitě rozběhli vyšetřování. Bližší ohledání mrtvoly přineslo následující zjištění - minimum krve v těle i kolem trupu, krk rozdrásaný, po kapsách něco peněz. Nebyl tedy zabit pro zisk, což jediné podtrhovalo jakousi rituálnost výjevu. Pod chomáčem stěv visících z rozpáraného břicha táč, na něm miska. Při bližším pohledu se ale ukázalo, že šlo spíše o velmi pozdní večeři, kterou Kopyto někomu nesl. Bolbuch hrábl do stěv a pravil, že jsou ještě teplá a že některé části někdo nebo něco stihlo sežrat. Převládá tedy názor, že pan Kopyto byl vylákán, přepaden a zavražděn o půlnoci.

Kormidelník Janigelo, který měl službu a mohl být pravděpodobným svědkem si ničeho nezvyklého nevšiml. Hlavní stěžň nebyl od kormidla v přímém dohledu, navíc moře bylo rozbouřené vzdálenou bouřkou. Janigelo nezaslechl ani řev, ani případné rány zatloukaného kůlu.

Třetí důstojník Vaněj Zrtlík pravil, že se kapitán musel splést, že posluhy vůbec nemá na starosti on, ale důstojník druhý, jistý pan Fin. Pana Fina známe.

Pan Fin uvedl, že nebohý Kopyto měl na starosti posluhu na zádi. To znamená

že měl na starosti kajuty profesorů Hampcucha a Hubka, dále pak lidí kolem nějakého Rutlaje a nějaké paní Siony s doprovodem. Lidi kolem Rutlaje působí dojmem námezdné kumpanie. O paní Sioně se zase říká, že je to žena, kterou nikdo neviděl, což se záhy vysvětlilo tak, že ona dotyčná nikdy nebyla na palubě viděna bez závoje, kápě a rukavic.

Další pátrání se zaměřilo na hledání krvavých stop. Nic však nebylo nikde nalezeno, žádné známky násilí. Jenom shrnut první jednomyslný závěr, že Kopyto byl vylákán skrze donášku jídla, kterou si někdo ze zadní části lodi objednal. Logickým vodítkem tedy bylo nalézt Kopytova spolubydlícího, jenž mohl být učinění objednávky přítomen. Zjištěno, že Kopyto sdílel kajutu s nějakým panem Zvěřimou.

Mezitím však hluk na místě nálezu mrtvol vyrušil pátrání po Zvěřimovi a Nurnští jistého Ordana Bukreje, trpaslíka. Ukázalo se však, že Bukrej se pouze strašlivě lekl, proto tolik řval, jako když ho na nože berou. Na ten úkor Mord s Liškou obdrželi a i pochopili první úkol a šnali mrtvého z nedůstojné pozice v závěsu. Mrtvola odnesena do podpalubí, aby nebudila rozruch, já v doprovodu Muže v plechu odeslán Bolbuchem najít a vyslechnout Zvěřimu.

Zvěřima objeven dle předpokladu v kajutě a spící. Od rána do osmé večer měl službu, poté jej měl střídal nějaký Hed Zvíral. Předali si službu v jídelně, potom se Zvěřima odebral ulehnout do kajuty. Pan Kopyto se v té době v kajutě nenalézal. Muž v plechu před Zvěřimou prohrabal Kopytovy věci a našel ne zrovna málo peně. Řekl: „Zabavuje se“ a nacpal to do báglu. Přišlo mi to jako krádež.

Nalezen a probuzen Zvíral. Měl mít službu do půlnoci, potom už se neposluhuje. Kopyta ale Hed Zvíral viděl kolem desáté v jídelně. Tím padlo podezření na kuchaře.

Kuchař dle předpokladu nalezen v kuchyni, pochopitelně hluboce chrápající. Muž v plechu jej strhl na zem. Ukázalo se, že o vraždě Kopyta kuchař nic neví a v noci po

něm ani Zvíral ani Kopyto žádný výdej jídla nepožadoval. Plechatý tedy odběhl pro táč s miskou, tedy zajištěných stopách, a kuchař později obsah označil za kaši, která z jeho kuchyně určitě nevzešla. Výslech ukončil nečekaný příchod černého Obura, který naléhavě pravil, že je to celé hrozně divné, poněvadž podle toho co viděl je přesvědčený, že toho Kopyta někdo před rituálním rozsápáním prachspolečně vysál. Na ten pád se Nurnští sešli v kajutě a zapředli vážnou debatu, z níž vzešlo šílené podezření, že toho Kopyta vysála bytost nečistá a nemrcoušská, která se skrývá tady někde na palubě, a že to nebude nic jiného než upír. Vlastně upírka, protože podezření padlo na tajemnou paní Sionu a už nebylo nikoho, kdo by ji nenazýval jinak, než „Ta upírka“. Bylo rozhodnuto počkat do rozbřesku a potom začít se svolením kapitána pomoci jistých kapalných látek z dílny alchymisty Vesty hledat nemrcouchy. Plán byl tedy plechově prostý - zabušit, ohnate se kapitánovým svolením, vtrhnout, pokropit. Upír se měl sám prozradit svou nepřiměřenou reakcí. A tak se i během dopoledne dělo.

Onoho přehmatu, který se stal...

Onoho přehmatu, který se stal, oně ostudy jsem nebyl přítomen. A nestydím se říci, že našťestí. Byl jsem přidělen do kajuty strážit tělo mrtvého, když k té události došlo. Jak se věci semlely znám jenom z vyprávění a popis bude věru strohý, ale v kostce řečeno stalo se asi toto. Onoho dopoledne došlo pochopitelně i na kajuty paní Siony. Spolu s paní Sionou její přepychové kajuty sdílel i její doprovod, služka a stráž. Když Nurnští vše s Plechovým vtrhli a polili tu nebohou paní vodou, její stráž se na Nurnské vrhla a nastala krvavá řež, při které nejen že Muž v plechu málem natáhl bačkory a spolu s ním i někteří další, ale došlo k zabití části ozbrojeného doprovodu té nesporně urozené ženy. Když se Nurnští probili až k paní Sioně, strhali z ní plášť i závoj a stanuli tvář v tvář svému strašnému omylu. Ta žena nebyla upírka a Nurnští zmasakrovali nevinné.

Ukázalo se, že paní Siona je stížena

neznámou kožní chorobou, která ji nestojí jenom krásu, ale i úbytek sil. Jakožto dcera vysokého gwendarronského hodnostáře se vypravila do jižních zemí hledat naději na vyléčení u cizokrajných léčitelů. K tomu jí otec vypravil doprovod, jehož část zde ležela ztlučená, část mrtvá a část se rozutekla po palubě. Konkrétně jistý bělovlasý kudůk se prostě vypařil a chlapi vznesli obavy, zda se muž nebude ze zálohy mstít. Jelikož bylo zřejmé, že je nutné jednat a Muž v plechu zřejmě nebyl s to se dovědět možných dopadů celé nešťastné události, a tedy ani jakkoli jednat, chopil se aktivity pan Vesta a odkvačil probrat stav věcí s kapitánem. Vrátili se oba a pod jejich vedením Nurnští vyrazili vstříc zkrvaveným kajutám paní Siony celou věc nějakým způsobem v rámci možností narovnat. Zatímco jsem klusal po boku pardů, přemýšlel jsem, že je velmi s podivem, s jakou samozřejmostí kapitán ostudnou záležitost kryje. Vždyť to byly fakticky vzato vraždy. Byť neúkladné, ale přesto vraždy. Ti lidé jenom bránili svou chráněnkou. Nad kapitánovou akceschopností jsem však doslova užasl. Nejen že před tou ženou sehrál komedii, v jejímž závěru paní Siona sama seznala, že není v ničem zájmu událost na lodi hlásit úřadům rodošským ani nurnským, ale ještě docílil, že ona dáma ochotně souhlasila s prohlídkou osobních kajut. Nenašlo se samozřejmě nic, pouze potvrzení, že Siona, paní z domu Tyrindelů, pluje skutečně za léčením. Ale aspoň už víme, že nemoc té paní není nakažlivá. Ti, co spatřili její tvář, když z ní servali závoj, tvrdí, že její vzezření je skutečně strašné.

Po překvapivě hladkém uzavření této věci se Muž v plechu ozval, že by bylo dobré pokračovat v úspěšném tažení lodí s plánem vtrhnout a pokropit. Během tažení jsem se blížeji seznámil s Mordem, kterého protentokrát postavili vzadu, poněvadž byl raněn. Kroll Mord se mi svěřil, že je z University. Optal sem se, zda z University po výbuchu. Řekl že jo. Taky někdo přišel s tím, že pan Fiřt se možná nejmenuje Fiřt, ale Fišt. Myslím, že je to úplně prašť jako uhoď.

Plechový nabyl dojmu, že není nic, z

čeho by kapitán nedokázal Nurnské vysmlouvat, a nařídil osobní prohlídku Lafonse Hubka. Musím se přiznat, že Lafonse Hubka mi nebylo líto. Líto mi přišlo jenom toho, že se chť nechť musím účastnit. Potom přišli na řadu trpasličí dělníci. Zřejmě další kapitánovy výjimky z nastavených standardů. Celou tuhle záležitost ukončil až podivný příchod Felegrina Lupina.

Blázinec

Kdo je Felegrin Lupin, to jsem neměl ani ponětí. Někdo tvrdil, že je to její syn, ale čí, to už nevěkl. Každý je něčím synem, řekl bych. Ten jeho příchod byl skutečně prapodivný. Přitáhl se jako smrad, jako mátoha. A jakoby nesouvisle se zeptal, zda kráčíme k nim. „Nechodte k nám“, pravil ten muž, Tam žádný úpír není“. A potom pravil, že matka by to nepřežila. Někdo odušil, že je to syn nějaké tlusté paní, té paní, co ho přinutila k něčemu. Nechápal jsem vůbec, o čem se tady žvaní, jen jsem odhadl, že ta tlustá paní by se tedy měla jmenovat Lupinová. Ale nebylo možné to zjistit, poněvadž Plechatec nezvykle rázně zavelel do útoku. Chlapi na něj naskákali, tedy hlavně Bolbuch a Mord, tuším, možná ještě Rahem.

Tou dobou již spoutaný Felegrin Lupina se nějak probral nebo procitl a přiznal se, že měl vzít na loď bednu. Při popisu bedny vyšlo najevo, že onou bednou nebylo nic jiného než rakev. A donutila ho k tomu nějaká ženská. Takže takový blázinec. Ženská v rakvi donutila Lupina, aby tu rakev s onou ženskou tajně pronesl na loď. Bolbuch se rozhněval a praštil Lupina plochou stranou sekery. Lupin našťestí jenom omdlel. Plechatý zavelel k pochodu na ženu v rakvi. Kapitán se netvářil právě nadšeně a zarytě mlčel. Ukázalo se, že cesta k rakvi vede po žebříku někam dolů. V okamžiku, kdy se Nurnští počali rovnat do fronty, přiběhli dva námořníci s oznámením, že se zlomilo ráhno. Prostě se najednou zlomilo ráhno a kupodivu kapitán odkvačil s nimi. Asi spravil to ráhno. Ale spíš bych řekl, že vzal ráhmem zavděk, aby nemusel k té upíří rakvi. Přišlo mi věru podivné, že se zlomilo ráhno, když sotva trochu krápe a ani nnějak

nefící. Možná to ráhno někdo zlomil úmyslně. Ale dost dobře mohlo být načaté a teď to prostě přišlo.

A tam dole, v kajutách té osoby, to vyhlíželo vážně prapodivně. Skorem jako skladiště nějaké. Všude pištící krysy a poházené bedny s divnými značkami, a ten hlas, ach božové, ten hlas! Hlas odněkud ze tmy a odnikud zároveň! Co hlas, mnohohlasí. „Copak, pánové, copak?“, otázaly se ty hlasy, a potm pravily, že dáma nemá ráda návštěvy. Tusil jsem průser jako vrata od královského hradu a oštil se účinky rozostřovacího kouzla. Někdo z Nurnských vzadu zvolal, že objevil lůžko té dámy. Byl to vlastně takový pelech - nepořádek, kusy šatstva a příkrývek. A ty hlasy pravily, že s mrtvým mužem z dnešní noci nemají co do činění. Muž v plechu zatím nařídil Zifnabovi, ať prohrabe pelech. Situace vůbec nevypadala dobře a pojistil jsem se tedy napodruhé podstoupivše zneviditelnění. Ty hlasy pořád kňouraly, že s mrtvým ony nic, ale dle mého názoru se jednalo o kouzlo. Ta žena se ve skutečnosti ukrývala někde jinde, v opačném směru, za našimi zády. Tedy že je neviditelná a vkráčela za kumpání zvenčí. „Tolik nenávisti!“, vzkřikly hlasy. Zifnab, přehrabující se pelechem, upozornil, že lůžko je vlastně nepořádkem napěchovaná rakev. Ženské hlasy se uchýlili k vyhrožování, že pro cokoli, co v jejich komnatách ukradneme, si přijde. A pak ty hlasy navrhly, ať kajuty opustíme a do konce plavby se nevšímáme navzájem. Potom prý vše může ještě dobře dopadnout.

Poslal jsem Puklinu pryč. Korman Zlotě totiž posunkem naznačil, že bude kouzlit a že animálio by tedy mohl přijít k úhoně. Pochopil jsem a okamžitě jednal. Po oslnivém záblesku, který vzešel ze Zlotého, se zdánlivě nepříhodilo nic, ale něco nakonec přeci. Hlasy zmlkly a těsně za Oburem se zhmotnila žena. Vlastně drobná dívka ve zbroji. Čapla ho ostrými čepelemi přes hrdlo a přes slabiny a nekompromisně vzkřikla, že po požádání svoje věci a odchod Nurnských, a to bezpodmínečně a bezodkladně. Potom Obur zmizel a dívka překvapeně zamrkala. Tušil jsem za tím nějaký Zlotého podařený kousek. Dívka sice

zamrkala, to ano, ale než kdokoli z kosternovaných Nurnských stihl přejít do hybu, mrkla naposledy a zmizela také. Prostě jí došlo, že tady a teď by neměla příliš šancí.

Další pátrání

Bylo jasné, že ta žena se někde ukryla, dokud nenabere sil, a při jejích schopnostech bude nesnadné, ba přímo nemožné ji objevit. Kumpanie se tedy přesunula zpátky do vlastních kajut a jenotlivci byli vysláni zjistit co nejvíce neových ztm neznámých informací. Žena se ani po několika dnech neobjevila, ale tyto již poklidné dny přinesly něco nových informací, které začaly dávat dohromady jistý nezanedbatelný díl mozaiky.

Otakáro Vesta podniklvyjednávání s nebohou paní Sionou. Stále se velice obával, že až na Rodochu přistaneme, paní Siona vznese udání ohledně vražd jejího doprovodu a dehonestace její urozené osoby. Stal se tedy jejím léčitelem a aplikoval na ni něco janterníku ze svých soukromých zásob. Janterník je nějaká silná medicína, co má něco společného s Janternem, co roste v Liscannoru. Jantern je strom. Velice zvláštní strom.

Nějak se ukázalo, a skutečně netuším, kdo tu zvěst přinesl, ani kdo přinesl doplňující informace, že na lodi se ukrývá nějaký lapka, který nejspíš zardousil toho pana Kopyta. To jest toho přítlučeného ke stěžni.

Jsou ale známy další zajímavosti. Například že na palubě je mezi pasažéry spouta přestrojených mnichů. Tedy mnichů přestrojených za civilisty. A ti mniši pasou po tom lapkovi, co se tady někde skrývá. Lapka totiž těm mnichům, respektive jejich řádu, uloupil nějaký pohár, svatou insignii. Takže došlo k dohodě, že Nurnští pomohou mnichům zajmout toho lumpa a zcizenou insignii nalézt, samozřejmě s jejich vydatnou pomocí, a za to pod jejich dozorem insignii použít k uzdravení té smrtelně churavé ženy, paní Siony. Posvátný mnišský pohár má totiž

prý zázračnou moc, alespoň to všichni ti převlečení bratři tvrdí, a kdyby se naplnil Vestovým janterníkem, mohla by být ona nebohá paní uzdravena, a ne-li uzdravena, tak alespoň by se příznaky nemoci mohly zmírnit. A Otakáro Vesta Věří, že potom by nás neudala úřadům za vraždy spáchané pod velením Plechového, a o to tady vlastně jde především.

Třináctého

Třináctého přichvátal na cimru Al-Rahem a stroze, leč naléhavě pravil: „Žádné otázky, žádné vzrušení!“. Což mě poněkud vyděsilo a probralo z polodřimoty. Tu druhou kajutu, tam kde bydlí druhá půlka našince, totiž kdosi zamkl. Korman Zlotě tam údajně vlezl magicky. Ozvaly se tam předtím zvuky boje. Rahem tedy povolal Bolbucha a společně dveře vyrazili. Na podlaze spatřili zhrouceného Kormanu, našťestí pouze v bezvědomí. Opuchlá modřina, táhnoucí se kouzelníkovi přes půlku obličeje, někdo ho se všií pravděpodobností ztloukl. Rychlá prohlídka nenasvědčovala, že by odtud někdo cokolí zcizil. Přítomnost žádné cizí osoby nejištěna. Kdy Al-Rahem dovyprávěl, dostevil se Bolbuch nesoucí bezvládné tělo kouzelníka přes rameno. Korman Zlotě uložen byl do hamaky a čichací solí přiveden k vědomí. Ještě než si Korman utřídil zmatek v otřesené hlavě, usoudil Bolbuch, že za tím musila být ta malá upírka.

Korman Zlotě začal přerývané vyprávět. Pravil, že po úspěšném teletransferu do kajuty stanulů tváří v tvář oné upírce, a ta ho prostě stejmulu jednou ranou. Byl ale přesvědčený, že mu nechtěla ublížit, že jej nemínila zabít. Měla k tomu příležitost, ale neučinila tak. Pouze mu ukradla meč, což tedy považoval za krivdu krivd a přísahal, že bez meče z téhle lodi nevystoupí. Takže se zdálo, že upírka v kajutě Nurnských cosi pouze hledala, ale co by to mohlo být, to božové suďte. Na každý pád bylo zřejmé, že ona dáma nelačn po krvi Nurnských, což bych u stvoření daného typu za žádných okolností neočekával, a tak jsem si řekl, že bychom ji měli nechat na pokoji, případně upozadil před

zly většími.

Z těchto úvah mě vytrhl řev o pomoc. Přitítil se jeden z mnichů a řval, jako když mu ukratli sutanu a nechali ho nahého před shromážděním věřících. Když se popadl dech, udal, že zloděj, co ukradl svatou insignii, se jmenuje Záplata, a že se teď v jídelně ostře hádá s Mistrem. Mistr je někdo, kdo má falešný hrb. Nebo snad ten záplata má falešný hrb? Nepochopil jsem to přesně, jen jsem si s hořkostí uvědomil, že nošení falešných hrbů přišlo teď v tomto koutě světa do módy. Plechatý zavelel k přesunu do jídelny.

V jídelně byla spousta lidí, taktéž i Záplata, cíl Nurnských.Mezi lidmi se to hemžilo převlečenými mnichy, kteří byli k poznání zejména tím, jak hrozili pěstmí a porvávali na pana Záplatu, ať vrátí kalich. Záplata stál zatlačen v koutě jako přistižený kluk při zlodějině. Někaký profesor se rozvřeštěl, že to je přeci Šalměj Záplata, hrdina od severní soutěsky. Pochopil jsem, že profesor se chmatáka zastává, a pak mi došlo, že je to ten Humpcuch. To znamená, že ten Humpcuch zaměštnává chmatáky, co kradou. Jednalo se tedy o další střípek do mozaiky událostí kolem Nurnské university. Ten kalich se prý nazývá kalichem Uridinovým., a je to něco, co zřejmě na téhle lodi zajímá každého. A ten Mistr, to není Mistr, ale magistr. Magistr od profesora. Tedy další číman. Magistr stál u Záplaty nejbliže a řval na něj, ať ukáže. To znamená, ať ukáže tu kabelu, kabelu, co by v ní měl být ukryt kalich. Muž v plechu opět přestal velet a Nurnští stáli v davu jako vyjevení. Nebylo jasné, po kom jít dřív a zda vůbec, aby ve zmatku nedošlo zase k nějaké tragédii. Záplata nakonec podlehl tlaku stále rozezenějšího davu, otevřel kabelu a tu věc vytáhl.

Vytáhl tu věc

Vytáhl tedy tu věc, ten slavný Uridinův kalich. Věc hnusnou, ba přímo odpornou, jež na první pohled s nějakým kalichem mohla mít málo co společného. Věru vážně divný kalich, až jsem se musil v duchu

ptát, co jsou ti mniši vlastně zač. Uridinův kalich, to není nic jiného než useklá a vysušená psí hlava zbavená kostí, kdy temeno je dnem a otvor krku hrdlem. Celá ta relikvie však možná nepocházela z živého tvora, ale byla umně vydlabána z kamene. Několik lidí v davu zašumělo, zaslechl jsem výkřiky o Khelově hlavě. Ta hlava přetékala něčím rudým, snad nápodobou krve. Ten záplata kalich zdvihl nad hlavu, zachechtal se a převrhl. Ale odporný obsah nevytekl, proti přirození zůstal uvnitř. Mniši, zavyli a propadli podivné davové psychóze. Počali se rytmicky kývat. Pocítil jsem to také, skřipavý rytmický zvuk uvnitř lebky. A hlas, ach bohové, hlas v hlavě, který mi naléhavě opakoval:

Běžte, běžte,
moje ruce, moje meče,
nasyťte mne
a tím sebe samé...
Stvořte bratry,
stvořte sestry,
co vy už nezmůžete...
A ty, můj věrný,
přines mi tu sladkou odměnu,
a to, co bude ti stát v cestě,
pozři...
Však už víš

Jakoby se na chvíli zastavil čas. Ten hlas, to byl silný hluboký hlas muže. Najednou se mi zatočila hlava a zvedl žaludek. Pozvracel jsem jednoho vedle stojícího mnicha. Vůbec to nepostřehl. Byl v transu. Potom zaječel jeden z mnichů, osopil se na Záplatu, že to prý zničil, a že jej zabije. Mniši počali prociat. Potom mi hlavou projela ostrá bolest a nevím proč, Nurnští zahájili palbu. Ta Khelova hlava ale zřejmě působila nějakou mocnou silou jako ochranná bariéra. Šípy se odrazily do všech směrů. A Záplata pochopil a zařval, že všechny utopí v krvi. A potom tasil. Nastal šílený zmatek, z nějž si ale nic nepamatuji. Poslední, co jsem ucítil bylo, že sebou trhla paluba a lidé jeden přes druhého popadali. Hlavou mki problesklo, že loď narazila. Asi mi něco spadlo na hlavu, poněvadž jsem upadl do mrákot.

Měl jsem sen. Spatřil jsem loď. A před ní kruh, vířící plachetky mlhy a pasvity blesků, vprostřed víru stožár. Potom postava nořící se z víru, postava u stožáru, tam u paty, muž v kůži svázaný. Však ne muž, spíš panák ze slámy, kůže narvaná leccíms, z trupu jeho vylézají černí hadi. Okolo ve víru přízračné postavy noří se, jsou jich tisíce, celé to jakoby zezdola vzhůru stoupá. A ten stožár, to je spíš stěžeň. A ten panák už je zase muž a rozpráhne ruce... Na hlavě helmu s parožím nese, je celý černý, jak nejčernější čern, jak tuš, jako sama temnota. A tvář jeho seštychovaná a zaštopovaná. Tři sáhy do výšky už tyčí se a není jej konec. Všechno to pořád stoupá a on náruč rozpráhne víc a víc. Z víru noří se loď a když je celá, pohne se trhnutím vpřed. Potom ozve se náraz... A ten muž otáčí hlavu a naše pohledy se střetnou. A za ním, u kormidla lodi dlí obrovská věc, kostlivý muž se čtvero nohama, obří koňočlověk. A koňočlověk pevně třímá kormidlo a o palubu kopyty nervózně podupává. Muž u stěžně propíchně mě pohledem, jenž mě probodává až do nitra mozku. A uvnitř mé hlavy rozezná se výdutě a lebokosti kakofonickým vícehlasem.

Oni se ti smějí... Vid'?
Že jsi slabý...
My jsme ale spojeni.
Ty, slabochu, mi pomůžeš a budeš

silný.

Už se ti nebudou smát.
Chci ji a tu odměnu taky. Tu
sladkost.

Žít věčně budeš.
Běž a přines mi ji.
Tady máš odměnu.
Přines...

Procítl jsem

Procítl jsem s pocitem neobyčejné síly. Jak zrak pronikl mžurkou nevědomí, postavy kolem zostřovaly tvary, taktéž i objekty kolem, a zvuk precizněl a jemněl z hřmotného kakofonického hluku do jednotlivých výkřiků a břinkotu zbraní. Pochopil jsem, že hrozen Nurnských ze všech stran obklopen jest nemrtvými, mátožnými

postavami vyhřeznuvšími snad z onoho plavidla ze sna. Zůstal jsem ležet na zemi a nehýbal se. Snažil jsem se vstřebat situaci a pojem o prostoru kolem. Nurnští křičeli jeden přes druhého, každý rozdával rány seč mohl. Kdesi vpředu zhmotnil se či zjevil se bílý chlap s helmou a rohy, vůkol něj mlzná aura z pablesků a třpyty. Možná to mohl být ten muž ze sna, možná nikolivě. Něměnil jsem po tom pátrat. Jisto bylo, že mé spasení leží toliko v pozbytí formy. A té jsem pozbyl kouzlem přepečlivě vyseknutým a nezfušovaným.

Zmizel jsem tedy. A ten bělostný chlápek hlasem zvučným zvolal: „Melanito! Jsme tu pro tebe!“. A tu jsem si jí náhle všiml. Té ženy! Upírka stála vprostřed Nurnských a nezdálo se, že ti by byli její přítomností nějak pohoršení. Jak dlouho jsem spal? Jak dlouho dlel jsem v temnotách bezvědomí? Ona to byla, koho žádal hlas ze sna, koho měl jsem přinést, ona to byla, koho žádal bělavý muž s rohy. Melanito! Rozhodl jsem se, že větším nebezpečenstvím je pro tuto chvíli ten, jenž útočí spolu s nemrtvými. On. Zdvihl jsem se tedy a mocně soustředil. Bylo to poprvé; nedoufal jsem, že ten slastný a vyčerpávající okamžik přijde tak brzy. Temné světlo je tolik, tolik odlišné od všech barev ostatních. Černý bles v tlustém proudu vyšlehl a olízl trup bílého muže. Muž se sesul. Mně se podlomila kolena vyčerpáním. Znovu jsem nabyl původní formy bytí a nemrtví znásobili tlak na přeskupivší se čelo Nurnských. Dále pro mne už nezbývalo než krýt se za polámaným stolem a bránit se vším, co se namanulo. Došlo na sluneční prsten. Potom na hůl. Nemrtví se z jedné strany probili k Melanitě. Bylo zřejmé více než předtím, že o tu tady jde především. A že tedy muž, který temné hordy ovládá, je stále venku, tedy že ten bělostný, to nebyl on. Hlas ze sna. Melanito počala mumlat kouzelnou formuli, spatřil jsem to zřetelně. Vzápětí na ni dopadly pařáty zombií a žena zmizela. Nebyl jsem si jist, ale moc bych nedal za to, že přežila. Pokud se tedy o její předešlé formě bytí dalo hovořit jako o žití.

Boj ale zuřil dál i po jejím zmizení. Cílem nemrtvých se očividně stalo cokoli živé na palubě Montadory. Obraz se však náhle

rozmlžil a zvuky se slily v kakofonický tón, jenž rychle zeslábl. A zabouřil čistý, zvučný hlas. Ocítl jsem se opět s ním. na úzké veslici, rozpadávající se v bouři a obrostlé chaluhami. Ta loď se tehdy vynořila z vod, špici měla zaraženou do přídě naší lodi, byla s ní prolnutá, do ní vklíněná. Nepřirozeně. Stejně nepřirozeně, jako nepřirozené jevílo se všechno kole. Kolem veslice rotoval silný a rychlý vír zpěněných burácivých vod a mlhy, uprostřed mokré paluby stěžně stál onen muž a u kormidla kostlivý muž s tělem koně, navlečený v blyštivé zbroji. A dál... kývající se zástup nemrtvých zvolna se přelévajících na palubu Montadory. Zřejmě bylo, že krutá šarvátka zdaleka neskončila, co dím, že sotva začala.

Pochopil jsem, že muž si nechává říkat Naah. Něco neviditelného mne chytlo a zacloumalo mým zbědovaným a zesláblým tělem.

Zrazuješ mne!
Jako ona...
Všechny vás zradí...
Ty mi ale rozumíš
to je vzácné
Ty!
Wredo!
Přiveď mi ji
Počkám...
Ty jseš žoldák, dám ti zlato...
spoustu zlata
Dejte mi ji a zlato je vaše...
a tebe, můj drahý, odměním zvlášť...
a toho malého...
Přiveďte ji!

Ten hnusný muž měl helmici s parožím, byl obrovský. Potom jsem opět procítl. Netuším, kolik uteklo času, ale nějaký jistě. Nemrtví v místnosti značně půrořídli a Mord mě táhl a ruku pryč. Pocítil jsem opět vnitřní sílu, jako by se se mnou Naah nějak duševně propojil. Nurnští se v zástupu hnali ke schodišti. Mord ukázal před doprava a řekl: „Mord“. Ze zdi tam hřežli další nemrtví. Přes mrtvolu protlačili jsme se ke schodišti a v chodbě zformovali obranné postavení. Tady to vypadalo mnohem nadějnější vyhlídky než

předtím. Už jsem opět mohl kouzlit, ale byl jsem příliš zbrklý. Na jeden žlutavý blesk dva plihance. Plihanec je kouzelnické fiasko. Ostuda mezi svými, o to větší mezi laiky. Plihanec je fiasko, které je vidět.

Zadní krytí bylo třeba posílit, varovný výkřik Bolbuchův zvěstoval zjevení kormidelníka, kostlivého koňomuže. Kumpanie, kryta válečníky, počala překotně ustupovat, respektivě postupovat směrem k horní palubě - záleží na úhlu pohledu. Tam nahore dostali jsme se pod šípovou palbu, avšak narazili jsme i na nějaké další skupinky porůžna a nahodile poskládané z původních souplavníků z Montadory. Vyrojili se další nemrtví a nastal naprostý zmatek. Nurnští byli zemdlelí a na pokraji sil a kumpanie se rozpadla na několik částí, jež se promísily se zbylými přeživšími. S hrůzou jsem mezi nemrtvými rozpoznal některé bývalé spolucestující. Odhalil jsem bezpečně jednu starou bábu a sloužícího z cizích kajut. Vedle mne zasýčel svazek blesků a sklátil na zem nějakého chudáka. Hrůza a naprostý chaos. Ztratil jsem pojem, kde je kdo. Tady šlo už jen o holý život.

Nahore na můstku temněl a houstl zástup nemrtvých. Ten dav hučel a kýval se. A pak se roztoustil. Prázdné místo odhalilo postavy koňomuže a Naaha. Chapadla vyrůstající z Naahových dlaní se hýbala jak klubka hadů a prodlužovala se. Koňomuž se vzepjal a skočil rovnýma nohama dolů. Pod vahou jeho olbřímího těla zapraštělo prknová a paluba se pod ním propadla. On se však rychle vydrápal a stanul pevně na všech čtyřech kopytnatých nohách. Pokud předtím vládl chaos, teď zavládla čirá panika. Naskytl se mi nekrytý výhled k jednomu ze schodišť a já vyrazil. Podařilo se mi skrýt pod schody za sudem a bednami. Výhled jsem měl pouze sporý.

Na palubu se snesl i Naah a zařval, že všechny pojme a zabije, že jsme neuposlechli jeho volání. Nějaký muž přepadl přes zábradlí a rozbil se o prkna. Všiml jsem si Záplaty, která jej drapla Naahova chapadla a metla o zem. Zbyl z něj krvavý flek. Zakryl

jsem si uši dlaněmi a odevzdaně se sesul do kouta. Tohle byl konec. Jestli jsem neomdlel, vyčerpáním a ztrátou duchapřítomnosti přestal jsem cele vnímat. Bylo mi všechno jedno, boj o holý život jsem definitivně vzdal.

To, co se dělo dál...

To, co se dělo dál, znám pouze kuse a z vyprávění. Když mne Korman Zlotě profackoval k vědomí a několikrát zopakoval, že jsem živý a že už je dávno po všem, prostě když jsem mu uvěřil a můj můj mozek přijal ten nezvratitelný fakt, seznal jsem s úlevou, že Montadora, ač poškozená, pluje pod plnými plachtami a na všech palubách probíhají odklízecí práce. Dozvěděl jsem se, ačkoli hrdinské historky mohly být tou dobou samým omíláním značně rozkošatělé, že ona přízračná lodice se rozpadla a zmizela nenávratně v hlubinách ihned poté, co ji opustil jakýsi létající démon. Ten démon, jak jsem seznal vzápětí, nebyl nic jiného, než partikle toho Naaha. Předtím, než Naah opustil tento svět, musil jsem s ním být v nějakém souznění, v jakémsi propojení. Cítil jsem tenkrát se tolik, tolik silný. Lidská bytost si ztrátu uvědomí, až když o to přijde. Mám dokonce vtíravý matný pocit, že v době Naahova skonu či jeho další transformace dlel jsem na přízračné lodici spolu s ním. Alespoň myšlenkově určitě. A teď jsem se cítil tolik, tolik vyčerpaný a zesláblý, jakoby s Naahovým konce něco ze mě nenávratně zmizelo spolu s ním. Ten pocit definitivní ztráty jevil se být fyzickým i psychickým zároveň. Od této chvíle dlel jsem většinu času zalezlý v kajutě a příliš se s nikým nedružil. Psychicky deprivovaný tonul jsem v úvahách o Naahovi a o tom, že se mne opět někdo nebo spíš něco snažilo využít. Jsem tak náhylný a slabý? Nebo snad ve mně dříme netušené, co jiní spatřují a já nikoli? Setkání s Naahem považuji za stejně osudové, jako setkání s Kazatelem, z něž jsem se dosud neotřepal. Jako bych si nesl nějaké stigma.

Když jsem se po několika dnech rozjímání opět objevil na palubě mezi svými, seznal jsem, že obyvatelstvo lodi značně prořídlo. Montadora plula dále vytýčeným

směrem, opravy značně pokročily a po mrtvolách nikde ani památky. Jen tu a tam zčernalé fleky zažrané do palubních prken jakožto slábnoucí ozvuky hrůz zde vykonaných rozpačitě rezonovaly v čerstvém větru. Dozvěděl jsem se, že mrtvol bylo tolik, a tolik jich zažilo život poo životě, že nebylo možno ani záhodno celebrovat nějaké obřady. Těla byla prostě co nejrychleji svržena přes palubu. Hrozné.

Ukázalo se, že z původního osazenstva zůstala slabá desetina, což se pochopitelně odrazilo na rychlosti a bezproblémovosti plavby. Značně se taktéž zhoršila kvalita stravy, neboť kuchař byl na seznamu svržených a tedy nenávratně ztracených duší. Zůstal jen kuchařův pomocník, takový nezkušený kluk, který navíc většinu času trávil v ráhnoví u plachet, protože skutečně nebyli lidi. Melanita, ta upírka, se pohybovala volně po palubě, byla prostě tady a působila velice spokojeně a jaksi živě. Kupodivu nikdo vůči její přítomnosti nic hlasitého nenamítal, snad jen Vesta občas nespokojeně cosi na ten úkor zabručel. Naahovo řádění taktéž přežili oba profesori, Humpcuch i Hubek. Bohům žel. Lafons Hubek by si za své neodpátelné hříchy zasloužil být svržen. To tedy věru ano.

A taky začal velet jistý Rutlaj. Tedy nezačal velet nurnským, ale těm svým lidem, co od začátku působili dojmem kumpanie. Rutlajových lidí přežilohodně a Rutlaj si za to teď přisvojil půlku lodi. Muž v plechu se nechal slyšet, že bychom měli jít pomáhat. Zřejmě Rutlajovi. Šel jsem taky, stejně nebylo do čeho píchnout. Ukázalo se, že Rutlaj se svými kumpány v zásadě převzal naši dřívější pozici, tedy pozici nejbližších lidí kolem kapitána. Zašli dokonce dál, nabyli jsem dojmu, že se postavili mezi kapitána a jeho lidi a teď vydávali námořníkům zprostředkované příkazy. Čímž pádem jsme jejich příkazy, volky nevolky, musili vykonávat také, chtěli-li jsme kdy ve zdraví dosíci Rodochu. Muž v plechu zase upadl do své dřívější letargie a po příkazu, že bychom měli jít pomáhat, už na dlouhou dobu nepřišel žádný. Plechový mlčel a čuměl. A čuměli i Nurnští včetně mě,

protože pochopitelně do tvrdé práce se nikdo příliš nehrnul. Tak jsme čekali, co se po družině, ale kupodivu nic moc nikdo nežádal. Jen Zifnab Lenthani se přihlásil k práci v ráhnoví. Doporučil jsem jej jako vynikajícího žáka naší školy a v duchu doufal, že spadne a rozbije se o palubu. Skyřešovu smrt mu nikdy nezapomenu. To se stalo toho dne, kdy kapitán skrze Rutlaje naznačil, že se zřejmě blíží bouře. Toho dne, kdy jsem pochopil, že vojáci na palubě, vlastně jejich zůstatky, nejsou žádní vojáci, ale lodní stráž. Prostě posádka. Proč je kapitán navlékl do uniforem, to mi není jasné.

A potom kolem desáté v noci se s přicházející bouří rozbouřilo moře a mně se zase udělalo zle. Al-Rahem mne odvedl do kajuty, kde jsem si všiml Bolbuchy, která se poutá řetězem k mlýnskému kameni. Potom jsem upadl do polobdělého polosnového stavu, tak jako mnohokrát předtím, takže mé vnímání času a reality z té doby je pouze mlhavé. Vím jen tolik, že bouře musila udeřit věru silná, poněvadž Nurnští se stáhli do kajuty. Lodí to smýkalo ze strany na stranu, prknový skřípělo a sténalo, jako by se Montadora měla co chvíli rozpadnout na kusy. Hodně pozdě v noci mě probudila rána následovaná ohlušujícím praskotem a dalším úderem. Někdo zařval, že to hlavní stěžeň nevydržel nápor vichru, ten hlas patřil Lenthanovi, muži, který tu zprávu musil mít z první ruky. Přesto přese všechno mi nynější situace byla víceméně jedno, jelikož jsem měl více starostí se svým dávením. To dobrou jsem už dávil jenom vzduch. Teprve nad ránem bouře polevila a mně se podařilo konečně hluboce zadřímnout.

Probudil jsem se pozdě odpoledne, kupodivu odpočatý a silný. Všichni byli pryč, i Bolbuchův kámen dlel tu osířelý, Montadora se nekymácela a zjevně plula. Vylezl jsem tedy ven vynést kýbl a tam potkal našince. Bolbuch mi sdělil, že je čtrnáctého sečna něco po třetí hodině a že je rád, že mě vidí v takovém dobrém stavu. Potom pravil, že jsme přišli o hlavní stěžeň a málem i o přední, ale že je tu nějaký pan Prkec, tesař, co všechno spraví. Pak se objevil na můstku kapitán a

něco pronesl k Rutajovi. A Rutaj vyštl, že máme všichni všeho nechat, poněvadž se na horní palubě bude podávat jídlo, a to konkrétně rum. Což bylo rozhodně slovo do prance.

Konečně Rodoch

Montadora byla kompletně, leč ovšemže provizorně, opravena třetího dne. Tehdy pan Prkec oznámil, že je s prací hotov. Když to oznámil pan Prkec, bylo to zjevně ložené. Přesto si ten dobrý muž neodpustil, že přední stěžeň stejně dlouhou nevydrží a nakonec se odporoučí k mořským bohům. Staly se i další věci. Korman zlotě se třeba nějak sblížil s Melanitou, s tou upírkou. Řekl bych, že spolu navázali vážný intimní vztah, což tedy považuji nejen za nechutné a morálně plytké, ale i krajně nebezpečné. Jsem toho názoru, že Korman Zlotě si zahrává s ohněm a že jeho náklonnost k záhrobním silám nemůže přinést nic dobrého ani jemu, ani jeho blízkému okolí. Korman se nechal slyšet, že Melanita prý přemluvila Šalměje k použití hlavy. Nechápal jsem, co se kolega snaží sdělit, o to méně jsem chápal, jak mohla požádat muže, jehož jsem na vlastní oči viděl umírat. Šalměje Záplatu přeci Naah v bitvě rozbil o palubu! Ledaže by upírka dokázala Záplatu přivést zpátky k životu, tedy k životu po životě, pochopitelně. Umanul jsem si, že se k Záplatovi nadále budu chovat jako k nemrtvému, a tedy že se mu budu vyhýbat a dávat si na něj pozor. A taktéž i na Kormana Zlotěho, který se zjevně a nepokrytě spřáhl s nečistými silami a ty převzaly vládu nad jeho myslí i tělem. Jediné, co tuším, je, že použití Šalmějovy hlavy nějak souvisí s tou paní se smrtelnou výrazkou.

Špatnou zprávou je, že fakt, že nemrcouši s pohybují kolem, nikterak neprekáží většině družiny s Mužem v plechu v čele tohoto sboru. Řekl bych, že stát se toto v Nurnu, byl by Muž v plechu a jemu smýšlením podobní pohnání k zodpovědnosti skrze takzvanou Rorejsovu vyhlášku. Že si z vyhlášky nedělá Morošan, to mne nepřekvapuje, ale jinak jsem postojem některých Nurnu šokován!

Šestadvacátého navečer se někdo z Nurnských osmělil dotázat kapitána, kde že se to vlastně nacházíme. Mezi cestujícími se totiž rozšířila domněnka, že Montadora Rodoch minula. Kapitán lodi však obavy rozptýlil skálopevným tvrzením, že do dvou dnů přistaneme v rodošském přístavu. Tato informace zřejmě stála za událostí, k níž došlo téměř na chlup o den později. Do kajut Nurnských se v době večerního poklidu přiřítíl nějaký námořník a lamentoval, ba co víc, on prosil, že se na palubě něco děje a že oni chtějí odplout. Jak se záhy tváří v tvář ukázalo, to oni, to byl Rutlaj a jeho lidé, kteří se znenáhla rozhodli k opuštění Montadory a na ten úkor zabavili záchranný člun. A ten Rutlaj se tam nahoře o ten člun přetahoval s kapitánem a jeho ochrankou, tedy i tím naším Mordem, a strkanice to byla věru veliká, poněvadž Rutlajovi pořád zbývalo nějakých sedm chlapů. Nurni se kolem postavili, ale nebyli schopni se zapojit, poněvadž Muž v plechu zase mlčel, tak nějak už jakoby příznačně. A při té hádce a strkanici, kdy tak nějak každý vytahoval staré křivdy, nějak vyšlo najevo, že Příboj byla loď a ne žádný chlap. Ale na té lodi jménem Příboj byl nějaký Haglum Příboj, a ten na té lodi umřel. Takže Příboj byla vlastně loď i chlap. Příboj bylo prostě obojí. Ale jak to souviselo s Rutlajem a tahanicí o záchranný člun, to nevím. To se mě opravdu neptejte. Domnívám se, že to nepochopil nikdo.

Po soumraku v jídelně, to už byli Rutlajovci pryč a dost možná i nenávratně ztracení v široším moři, Muž v plechu znenáhla promluvil. Pravil, že až vystoupíme na Rodochu, máme všude tvrdit, že nás přepadli nemrtví. Myslím si, že tenhle hloupý tvor by vůbec dělat neměl.

U břehů Rodochu Montadora přistála podle plánu. Kapitán byl prostě ostřílený mořský vlk a v rozbourěných vodách se vyznal. To tedy klobouk dolů.

O dění na Rodochu toho není mnoho co říci. Moc jsem si pevné půdy pod nohama neužil, poněvadž někdo, zřejmě kapitán, někde vytrousil informaci, že

Montadora byla svědkem nějaké lapálie s nemrtvými. I když si říkám, že tu informaci mohl pustit klidně i Muž v plechu, hloupý je na to dost. No a na ten vrub putyku, kde jsme si užívali poklidu při dobré večeři, obsadilo asi třicet vojáků a klid a mír byl ten tam. Ti muži pustili trochu hrůzy a jejich velitel potom pravil, že zítra dopoledne se máme všichni, co tu jsme, přihlásit u kapitána Filbicha. Tou dobou jsem ale už byl neviditelný, pevně rozhodnut, že se mnou tedy žádný vojenský důstojník mluvit nebude, tím méně o věcech, kterých se štítím a které jsem dosud ne zcela pochopil. Nutno dodat, že tento stav, tedy stav bez formy, mi vydržel po celou dobu strávenou na ostrově, a proto je, myslím si, už jasné, proč jsem si dny odpočinku vlastně vůbec neužil. Ale na druhou stranu jsem díky své nevtíravé formě bytí zjistil několik věcí.

Jednou z nich je, že jsem Kormana Zlotěho několikrát zahlédl s upírkou o samotě a ti dva se navzájem osahávali jako staří milenci. Tedy je to pravda, jsem svědkem, že Korman Zlotě sešel z cesty.

Druhé, co jsem zjistil, je, že Muž v plechu je ryzí idiot. To jsem sice už tušil, ale teď to vím jistě. A vlastně to také souvisí s Kormanem Zlotěm. Plechatý řekl, že se s Nurnskými na další cestu vypraví upírka, že posílí řady družiny. A to z důvodu, že s ní má Korman techtle mechtle. Ano, přesně takhle to pravil a mrkal přitom svými prasečima očičkami. Techtle mechtle. Techtle mechtle jsou prostě dostatečným důvodem.

Korman Zlotě se potom v jiném hostinci, v hostinci U ostré ploutve ke všemu kajicně doznal. Totiž se s tou záhrobní paní měl styk. Koruna všemu byla v mých neviditelných očích nasazena, když si ke stolu přisedla ta upírka a s vážnou tváří pravila, že není ráda upírkou. Plechatý zamrkal očkami a řekl to své hm. Jako že chápe. Ke stolu přišel Otakáro Vesta a páchl voňavkou. Al-Rahem se zvedl a odešel s tím, že s upírkou u jednoho stolu nebude. Korman Zlotě, který věděl, kde sedím, mi nahmatl rameno a pošeptal, že mě chápe, ale že si nemůže pomoci. A taky se svěřil, že ta žena je studená úplně všude.

Udělalo se mi zle a přičlenil jsem s k Al-Rahemovi. Na svou přítomnost v závěsu jsem jej pochopitelně upozornil. Jinak mi už ale bylo všechno jedno. Nemohu se zbavit dojmu, že svět se zbláznil a že zaběhnutý řád věcí se počal neodvratitelně bortit v základech.

K Rodochu už nemám co říct. Chlapi byli u výsledku vedeného tím kapitánem Filbichem, ale pochopil jsem, že si ten chlap jen honil ego. Výslech byl pouze formalitou úřadů pro úřady. Nevím kdo to byl, kdo domluvil loď, na níž jsme se měli vypravit dál na jih. Loď to byla menší, prostší a mnohem lacinější co se týče nákladů. Ano, vím, že platba cestovného na Montadoře byla Nurnským refundována v plném rozsahu, ale hovořím zde o srovnání. Černý skokol, nebo jak se tahle kocábka jmenovala, se prostě s Montadorou v nikterých ohledech nedala srovnat.

Žáby

Že jsme byli na severu napadeni koňomuzem a podivným chapadlovcem bez nohou, to nic není. Tady na jihu od Rodochu nás přepadly žáby. Vážně! Nevymýšlím si! Prostě žáby. Tedy přesněji řečeno žabomuzi. Tou dobou už jsem byl delší dobu viditelný a nudil se na malém vyhrazeném prostoru pro cestující. A desátého světa navečer přepadli loď žabomuzi, přichvátali přímo z vlan a mínili zřejmě pobít všechno živé. Byl jsem takřka vržen, stejně jako všichni Nurnští a ti další kolem, do děsivé vřavy, kde šlo o holý život. Tak tak se kumpanie sešikovala a postavila se na nějakou organizovanější formu obrany. Během boje, který byl velice nepřehledný, jsem vydal veškerou magickou energii, kterou jsem nashromáždil, a potom došlo na Puklinu a nakonec i na výbušninu a oštěpy. Výbušná hruška je mocná věc, tomuto kouzlu jsem se učil snad ještě za dob Kazatelových, ale v kombinaci s rozbourěným mořem a větrem se může stát, že doplachtí někam kam nemá, nebo se odchýlí ze zamýšlené trajektorie. A to se mi stalo. Zhmotnit, datit tvarem, odtrhnout stopku a metnout, tyto úkony jsem ještě zvládl bravurně a se skromným, leč zadostičující úsměvem,

ale potom nějak foklo, nebo co, a Zifnab Lenthana to dostal, jak bych tak řekl po lovecku, přímo na komoru. Vyvalil bělmo, zhroutil se, a bylo to. Jak jsem byl šťastný, že potom, po boji, když zbylí žabomuzi naskákali zpátky do vln a odsplývali zpátky do svých temných sfér, se ukázalo, že Zifnab Lenthana žije. Abyste to chápali dobře, Zifnab Lenthana je sprostý vrah a jeho život tedy nemá cenu zlámaného mědce, ale nerad bych se já stal také tím, čím opovrhují. Tedy sprostým vrahem. Nestal jsem se jím, a to mne rozradostnilo. Takže všechno dopadlo nakonec dobře. Nečekanou a náhlou šarvátku přežil jediný žabomuz, ale ne nadlouho. Al-Rahem jej nekompromisně podřezal. Všiml jsem si, že Al-Rahem se staví k nečistým věcem velice nekompromisně. A to mi v dnešní volunomyšlenkářské až pobloudilé atmosféře velice imponuje. Myslím si, že Al-Rahem je moudrý muž, jehož hlasu by kumpanie měla dávat větší váhu. Al-Rahem by podle mého měl být vůdcem, namísto toho potrhleho Plechatého, který nechápe a neříká nic.

Sčítání ztrát přineslo nepěkné zjištění - přišli jsme o většinu námořníků. Dá se tedy očekávat, že budeme musit pracovat. Proti práci nic nemám, ale pracoval jsem dosud toliko jako třídič korespondence a posléze pošťák. O námořnictví nevím nic. O tvrdé práci ještě méně.

Přesto přese všechno jsem měl z boje s žabomuzi dobrý pocit. Nebýt toho nešťastného nedopatření s Lenthaniem, byl jsem schopen se účinně zapojit, tedy účinně kouzlit a využít i schopnosti malého Pukliny. Jednoho žaboně jsem proklál a zmrtvil oštěpem, když už nebylo kde brát. Cítím, jak mi rostou svaly. Samozřejmě obrazně. Ale cítím to, jako by to ani nebylo zas tak úplně obrazné.

A potom ten Záplata. On totiž pluje s námi. A toho Záplatu jsem jasně a nezpochybnitelně viděl, jak po útoku žabomuzů ležel v tratolišti krve, načež se zvedl. Bohům žel jsem si toho všiml sám. Záplata je redundantní reinkarnát. A evidentně se na naši kumpanii nalepil, což je tedy

Plechatému úplně volné. A také je mu volné, že ta Kormanova paní Studená, že ta někam zmizela. Na lodi nikde není a nepamatují se, že bych ji na Rodochu viděl nastupovat. Tou dobou jsem měla ale jiné starosti. Jakožto neviditelný jsem se staral především o to, aby mne někdo nezašlápl. Takže skutečně nevím, zda nastoupila či nikoli, a navšiml jsem si, že nastoupil Záplata, jinak bych se hlasitě ohradil. Ale vzhledem k Plechatému nezájmu o cokoli by to nejspíš k ničemu nevedlo.

Po žabomuzích zbyly na palubě nějaké spory a ty spory měly na svědomí, jak se ukázalo, že ti co nebyli mrtví, setrvali ve stavu letargickém. Tento stav se nevyhnul některým z Nurnských, ale toho jsem si všiml až teď, během sčítání ztrát. Plechatý nařídil Mordovi spory odklidit. Pochopil jsem, že Mord je pro Muže v plechu postradatelný. Je mi jasné, že já také. Dokonce si myslím, že pro Plechatého je postradatelný každý kromě sebe sama. Morda doplnil Vesta. Sice protestoval, ale doplnil. A kolem poledního byla loď zase čistá jako tehdy na Rodochu. Čistá a pod plnými plachtami vstříc... čemu vlastně? Něčemu tam dole. Uvědomil jsem si, že jsem vlastně dlouho neviděl černého Obura, ale pak jsem ho našel. Hrál s jedním veslařem vrhcáby. On je ten Obur takový divný. Takový neviditelný. Ale to ten reinkarnát Záplata vlastně taky. Vůbec kdekdo na téhle zpropadené a zhola zbytečné cestě...

Žabomuzi jsou vlastně Ferpla

Kapitán se nějakým zázrakem zmátořil a pochopil jsem, že se snaží převzít klopotný běh věcí opět pevně do svých rukou. Pochopil jsem to proto, že se vehementně snažil být neustále celému osazenstvu na očích a bez ustání pořvával proklamace o nutnosti vyšetřování. Došlo mi, že ten nebohý muž se chce někde na pevnině udat, že přišel do styku s nečistými bytostmi. Na každý pád kapitán už dřívávejši musil mít s žabáky co do činění, poněvadž o nich přeci jen něco věděl. A co věděl, to ve svých proklamacích i pustil.

Takže víme, respektive kapitán pravil, že těla žabomuzů, to jsou ferpla.

Vlastně Ferpla, poněvadž se posléze ukázalo, že ferpla nejsou jejich těla, alebrž žabomuzi jako takoví. Prostě žabomuzi jsou Ferpla. A Ferplo je Voďák. Bylo těžké s kapitánovými myšlenkovými posuny a vyjadřovací schopností idiota udržet krok. Je ale postaveno na jisto, že Ferplo je Voďák, a Voďáci žijí na jihu. Tady v těchto končinách je prý nikdy nikdo nespátlil. To může značit jediné - Voďáci se buďto přemnožili, anebo hnuli. Hnuli směrem k severu. A naše lodice nevědomky zkřížila jejich migrační trasu. Trasu Ferpel.

Muž v Plechu pokýval hlavou, jako že je mu všechno zcela jasné a svěřil se užaslému davu, že na něj během šarvátky běžel vodní vír. Jistou představivostí sice disponuji, ale běžící vír střetávající se s ledově klidným Plechatým, nějak nedokážu pojmut. Potom Plechatý ještě žvanil něco o nějakém alchymistovi, co uhasil ty věci, co ty ostatní uspaly, ale jeho zmatený výron slov utnul odmítavý výkřik kapitánův, když zvolal, že co by tady, u všech bohů, dělalo Ferplo, že takovou věc jaktěživ neslyšel. Muž v plechu shrnul, že Ferpla tu byla, že jsou na to neuvratné důkazy, ale že když zaznamenala odpor, rozutekla se. A taky pravil, že jestli tady na palubě zbylo nějaké ferplí tělo, mělo by se uchovat jako důkaz. Kapitán přitakal, že něco by se našlo.

Když se to spočte kolem a kolem, posádka přišla o třicet veslařů. Část z nich naházela do vln Ferpla, část úklidové hloučky. Bylo jasné, že se veslům nevyhne ani našinec. A bylo proč přiložit ruku k dílu. Kapitán totiž mimoděk prohlásil, že se musíme stůj co stůj a co nejrychleji dostat do Citry. Ferpla mají sice prý s Citrou nějakou dohodu, ale nesmějí tam Je to zakázané. Ale my tam smíme, my tam musíme vyšetřovat. Nebylo mi jasné, co má tím vyšetřováním na mysli, ale zamířil bezodkladně k civilizované pevnině, to znělo nanejvýš rozumně. Možná bezodkladně, poněvadž jsem se nemohl zbavit dojmu, že kapitán po útoku Ferpel přišel o rozum. V nějakém náhlém záchvatu překvapil osazenstvo holedbáním, že ať si Ferpla ještě něco zkusí, ať si ještě troufnou, a setkají se s

odhodlanou hradbou jeho darfellských vojáků. Těch vojáků mělo být pětadvacet, ale nakonec se ukázalo, že kapitán v náhlém pomýlení mínil zubožené zbytky svých námořníků. Zda pocházeli všichni do jednoho z Darfellu, to nevím, ale odhodlanou hradbou bych je zaručeně nenazýval.

Vzali z toho hlavu

Byl jsem svědkem, když kapitán oznámil Plechovému, že to Ferplo, ten důkaz, jak o něm mluvil včera, tak to je prý pořešené. Vzali z toho tedy jenom hlavu, tělo by se totiž prý narozdíl od hlavy zkazilo, vysvětlil ten šílený muž. A taky podotkl, že se bojí blitek, výkalů a nemoci. Proto asi ta dekapitace. Plechatý pokýval hlavou.

Po palubě se nese zvěst, že je s námi pořád tady někde ta Zlotého upírka. Každý se dušuje, že o tom neví, nejhlasitěji Muž v plechu. Prostě nikdo ji tady po celou dobu plavby neviděl, a přesto se všichni dušují a přesto se nese zvěst. Jsem z toho, abych pravdu řekl, poněkud zmatený. Loď je poměrně malá na to, aby se na její palubě skrýval černý pasažér.

Třináctého

Třináctého světla loď ožila otrěpanými výkřiky ze strážního koše o lodi na obzoru. Ta loď byla velká veslice se zelenožlutou vlajkou. Na tom zelenožlutém poli se skvělo něco hnědého, co nebylo dobře vidět, ale připomínalo to snad ponejvíce klobásu. Ti námořníci ze země zelenožluté klobásy, jak se ukázalo, byli Citrané. Dosud jsem si myslel, že Citra je město v Gatarstánu, ale opak byl pravdou. Zvěstoval to tenkrát v Nurnu pan Oreg, ale pravdou je, že skrze Vestu. Takže spojení Citry s Gatarstánem vzešlo z druhé, ne-li z vícere ruky. Klobásové město se podle všeho jevilo být svobodné a na míle Gatarstánu vzdálené. Náš pomatený kapitán pravil, že ta klobása je ve tvaru majáku, klobásu má ve znaku Barrat i Citra. Nechtělo se mi s ním vyvolávat konflikt tvrzením, že to hnědé, co má Barrat ve znaku, je kniha. To vím, v Karnolu, jehož je Barrat

hlavním městem, jsem byl. Rozhodl jsem se raději definitivně idiota ignorovat. Přesto jsem ale nemohl nenaslouchat výplodům jeho choré mysli a nesnažit se v nich hledat jisřičky pravdy.

Zatímco se citerská loď blížila, kapitán mával a vyprávěl. Tu majákovou klobásu obkreslili od sebe citerští a barratští údajně navzájem. Někáký král se totiž zamiloval do holky a přijel si pro ni a měli království. Proto tedy ta klobása. A teď ta loď tady. Ta loď, zájásal kapitán, to jsou celníci. Celníci z Citry. Ta majáková klobása na praporci, tak ta je ve tvaru kytky. Toho je nutno si povšimnout. A ta kytka svítí.

Podle třících šípometů bylo jisto, že citerská loď je vojenská. Citrané v bezpečné vzdálenosti spustili člun a vyslaly mýtný oddíl. Kapitán pravil, že je všechno v nejlepším pořádku, že tohle je běžná kontrola. Že to bude rychlé a že nic nenajdou, kromě tedy toho Ferpla, vlastně jeho hlavy. Ale máme to nechat na něm, on to ohlásí. Ohlásí všechno to, co se ohledně Ferpel semlelo. Vždyť je přeci kapitán, má svou čest a zodpovědnost.

Jestli mají v Citře blázinec, to nevím, ale civilizované město to určitě je. Za soumraku, když jsme konečně proploovali přístavem a hodiny hledali volné kotviště, učinil jsem si dvě poznámky. Nad Citrou se tyčí vysoké hory se zasněženými vrcholky. V přístavu kotví strašná spousta lodí.

Citra

Víme toho strašně, strašně moc. Víme toho tak moc, že bychom to mohli prodávat po lopatách. Jsou to informace, ačkoli nakolik je jejich hodnota valná, to si netroufám soudit. Každopádně v cestopise o cestách na jih by se ty informace určitě daly zpeněžit. Nejdříve ale jen okrajově k vyšetřování. Vyšetřování totiž víceméně nebude a zda kapitána zavřeli do blázince, to netuším. Od okamžiku, kdy jsme se i s batožinami vyhnuli na molo, jsem jej nespátřil. Navečer v hospodě pan Fišt, ten co

doprovází tu nemocnou paní, pravil, že odted' už si půjdou po vlastní ose někde na západ k horám. Otakáro Vesta nějakému důstojníkovi udal, že jsme měli co do činění s Ferply a že bychom měli jít k výsledku. Když se informace dostala na správné místo, byla kumpanie skrze vojenského posla obeznámena, že předák spolku se má na druhý den dostavit k výsledku. Předákem spolku mínili Plechového, takže mi to bylo jedno. Od okamžiku, kdy jsem seznal, že výsledku budu ušetřen, jsem se o jakékoli vyšetřování, které nemohlo přinést jakoukoli přidanou hodnotu, přestal zcela zajímat. Zda zamíříme do Gatarstánu s Mužem v plechu nebo bez něj, mi bylo srdečně jedno. Teď ale k těm informacím, co by vydaly na cestopis. Cestopis, který by se dal sepsat přímo tady, v hostinci U Havlejšova trůnu, kde bydlíme a kdyby bylo sil. U Havlejšova trůnu se ubytovala i paní Nemocná, je to pěkný velký hostinec u hradeb. Místností mají vysoké stropy. Ihned, co jsme vstoupili do lokálu, lidé začali volat: Jefir! Jefir! a ukazovali našeně rukama. Al-Rahem pravil, že tu máme hvězdu; co měl mysli, to mi došlo později. Al-Rahem má ke zdejší mentalitě blízko, proto mu ty věci docházejí dřív. Jefir jsem totiž já.

Vane tady vítr, takový stabilní jižní vítr, teplý vítr od jihu. Kraji vládne nějaký pan Šáh Sabduráh. Hned za městem se zdvihají hory, na hřebenech trčí maják. Tento maják ani zbla nepřipomíná klobásu, ani klobásu ve tvaru světélkující kytky. Jak jsem také řekl - jefir jsem já a každý si na mě chce sáhnout. Jefir totiž znamená elf, ta hvězda, to jsem já. Ačkoli má historie tohoto kraje s elfy velmi mnoho společného, elfů tady žije poskrovnu. Buď byli vybiti nebo odešli, každopádně lidé se na jefira chtěli sáhnout, poněvadž takový dotek prý přináší štěstí. Takže teď na mě furt někdo civí, ukazuje nebo maká a pořvává na mě Jefir, Jefir! Vůbec mi to není příjemné a shledal jsem, že se před Citřany uzavírám do sebe a nekomunikuji.

Teď jenom přerušení výčtu informací, abych nezapomněl. Toho večera přišel ke stolu chlap a zeptal se, zda se nechceme ubytovat někde jinde, někde u něj,

a to zcela zdarma, pouze za útratu. Potom se po mně začal sápat a osahávat mne, tak jsem se zneviditelněl a odploval stranou. Potom kde se vzala, tu se vzala, někáká blondýna přičapla vedle Fišta a zeptala se: Tyrindel? Fišt řekl: Fišt... a podali si ruce. Ta blondýna se jmenuje Tyrindel a pravila, ať všichni jdeme, že nás zve. Ten chlap „Zdarma a za útratu“, co mě zprvu omakával, se začal lísat k blondýně. Pochopil jsem, že k ní nějakým způsobem patří. Tak jsme se tedy rozloučili a šli. Konkrétně do hostince Písečný vír, což je menší slušný hostinec. Odešel jsem ale raději na pokoj, přeci jen, ti lidé byli divní. A navíc, setrval jsem ve stavu, kdy dřepět uprostřed nabitého lokálu a cpát se jídlem by působilo krajně nevhodně. Neviditelnost jde mnohdy ruku v ruce s osamělostí.

V noci mi Al-Rahem přinesl na pokoj jídlo a řekl, že přijel nějaký Sidren, respektive že přijel před pár dny, ale už tu není, ale že tady nechal vzkaz pro Obura. Obur ten dopis prý přečetl nahlas, v listu stálo, že ten Sidren sehnal veslici na jih a odplul. Žádá, aby jej Obur následoval do Taskenu. V Taskenu Sidren pobude pár dní a bude shánět loď do Grimdoru. V listu bylo zmíněno jméno jistého Archidora Otakina, který žije v Taskenu a který je čestným mužem. V případě, že by Sidren nebyl tou dobou v místě, pan Otakin bude obeznámen s reáliemi. Sidren v dopise uvedl, že poslední šance přihlásit se k dědictví je dvacátého dne měsíce zimosmeti a kdybychom Obur Sidrena nezastihl, pravděpodobně se shledají až v Rageldoru. Dopis byl datován k třetímu světnu, tedy bratru dest dnů zpátky. Dvacátého je řádově za měsíc. Také někdo zjistil, že Gatarstán je od Citry dvě stě mil vzdálen, takže si myslím, že Obur může na celé to svoje slavné dědictví zapomenout. To bychom nezvládli ani za rozumného počasí, a tady navíc vládne boží dech a někdo rozbil jefirskou cestu. Ale postupně, hezky popořádku, ať to v tom chaosu má nějaký řád.

Hlavní problém je, že vane boží dech. Boží dech je dech z jihu. Je to silný stabilní vítr, sezónní vítr, který začal vát před pár dny, a vanou nepřestane, to je jisté. Proto

v přístavu také kotví tolik lodí, je to tam našlapané hlava na hlavě, vlastně loď na lodi. Moře rtedy ovládají nejen Ferpla, ale i boží dech, takže prý nikdo nevyplouvá. Když mi tohle Al-Rahem říkal, bylo mi divné, jak se nám vůbec podařilo do Citra doplout. Proti tomu božímu dechu. Myslím si, že boží dech je jenom blud, báchorka, pověst. Nebo je tu něco, co ještě nevíme. Každopádně nikdo nevypluje, na to můžeme vzít jed.

Al-Rahem navrhl, a já s ním vřele souhlasil, že bychom zítra mohli navštívit knihovnu. Když jsem ta hvězda, ten Jefir, mohli bychom mít dveře otevřené a získat nějaké poznatky o dostupných alternativách k cestě po moři. Knihovna je v Citře prý velická a světoznámá, stojí na nějakém návrší nad městem.

Al-Rahem mi řekl i další věci, které svou podstatou patří do hromady cestopisných informací. Kvůli žabomučům se nesmí podél pobřeží. Je to zakázané, je tu nějaká dohoda. Assuaenec se ale doslechl, že přesto, že nikdo proti božímu dechu nepopluje a je to zakázané, přesto přese všechno je tu jeden muž, na kterého bychom se mohli obrátit. Ten muž se prý jmenuje Jefir a je Ferply jedna ruka. Upozornil jsem Al-Rahema, že Jefir jsem já, tedy elf, takže ten Jefir je taky elf, a že je mi divné, co by měli mít elfové s žabomučí, že to je od přírody nepřírozené. Ale Al-Rahem trval na svém a řekl, že tam dole, v žabomučích územích je spousta ostrovů a vodopádů. Taky řekl, že skrze Černé hory, což jsou asi ty štíty nad městem, co se táhnou do širých dálav, cesta nevede. Musili bychom leda okolo, tam vedla stará elfí, respektive jefirová cesta, ale ta je již desítky, ba stovky let zbořená. Vyrazíme tedy nad ránem do horního města, tam se chodit smí, ale nikoli se zbraní. Chodit do horního města se zbraní je zakázané a hodně se to tady prý hlídá. Což je víceméně dobře. Takže máme boží dech, žaboúzemí, kam se nesmí, a cestu, co je staletí zbořená. Zbývá jen ten Jefir a nebo nějaké zázračné zjištění další možnosti ze starých svazků v knihovně. Ten Jefir se jmenuje Jefir Citliban. Ten jediný totiž s Voďáky mluví.

Al-Rahem, zatímco jsem hladově žvýkal, ještě řekl, že podél řeky Tuš se dá dojít do hor, ale že tam žijí skřeti a trollové. A ačkoli se horami obecně vzato jít nedá, přesto se tam nejspíš jít dá, asi šedesát mil proti proudu Tuš se do řeky vlévá Rudina, bystřina z hřebenu. To bychom si ale museli najít průvodce, hory jsou tam strašně ostré se zubatými štíty. A ty hory se nejmenují Černé, to jsem pochopil špatně, ale Červí. Červí hory. A přestože se do Červích hor nedá jít, přesto se tu dají najmout průvodci, kteří poutníka horami provedou, jsou tam řeky a také jezera a hodně se tamtudy jezdí na západ za obchodem. Kvanta obchodníků za tím obchodem prý jezdí, ta kvanta jezdí dál do zemí za Červími horami. Tato informace mi nějak neladí s informací, že do Červích hor se jet nedá.

Rahem, assuaenský rodák, mi také vysvětlil, jak to tady mají s elfy. Elfy tady mají rádi. Vážně, je to tak. Elf do domu, to je štěstí. Tak se to tady říká. Pořekadlo takové. Citra bývala kdysi osídlena Assuaenci, Al-Rahemovými předky. Někáký Izmail Vyhnanec podle pověsti našel prý na moři loď s elfkou Eleanor, on ji z té lodi zachránil a nechali se potom vést nějakou hvězdou, co je sem dovedla. Sem do citerského kraje. Usadili se tu potoma měli hodně dětí. Proto tady mají elfy rádi, kvůli té pověsti o Izmailovi a Eleanor. Ale už vymřeli, ti elfové. Vymřeli nebo odešli. Pár elfů prý řije u toho pana Šáha, ale opravdu jenom pár. Prostě smutný příběh o Jefirech v Citře.

Knihovna

Kráčeje za Rahemem, hrál jsem si oudy na jasném slunci. Tak hezké počasí, co víc mohli bychom si přát. Puklina šťastně kroužil v nedozírném blankytu nebe a vjemy střídaly vjemy vysokých hor se zasněženými špičatými vrcholy. Ani boží dech bělostné čepice stítů Červích hor neroztál! Říkal jsem si, že s tím božím dechem se to bude mít spíš tak, že jde jenom o zástěrku faktu, že na moři řádí jak ze řetězu utržení žabomuzi, a jelikož tady někdo s nimi má uzavřeny nějaké úmluvy, tak to příběhy o božím dechu kryje.

Za těchto úvah stoupali jsme do kopce a došli až ke knihovně. To, že na mě cestou pořád někdo sahal, poněvadž jsem nabyt opět své původní formy bytí, a jak mi to bylo nepříjemné, to už donekonečna opakovat nebudu. Je to navýsost trapné. Radši by měli zpytovat svědomí a ptát se, proč ti elfové vymřeli, proč odešli, a ne na ně sahat. Ale teď k té knihovně.

Knihovna to bezesporu byla, knihovna vystavěná v jakémsi rádobě elfském stylu, nebo stylu, který by jakýsi elfský styl měl připomínat. Pominu-li úvahy, co to vlastně znamená, označit něco za elfský styl, tady se prostě někdo hodně snažil, aby stavba vypadala jefirsky. Že jde o stavbu v jefirském stylu, na to nás upozornil uvaděč ve vratech, takovou hloupost bych si sám pochopitelně nevymyslel. Ale přijde mi to natolik bizarní a vlastně tedy zajímavé, že stručně popíši, čím se takový elfí styl vyznačuje. Především mezi budovami musí být dvore a uprostřed něj kašna. Kašna s koněm plivajícím vodu. Knihovna by měla být umístěna někde ve vnitřním městě a na kopci. U vrat by měl stát uvaděč a po areálu by se měli loudat knihovníci. Knihovník musí o návštěvníka zvenčí projevovat zájem. I o nás dva byl projeven a o to, po čem jsme se pídili, tedy po mapě k cestě na jih, cestopisech, informacích o kraji, čemkoli, co by nám bylo dobré k rozhodnutí, jak se nejsnáze a nejrychleji přemístit o dvě stě mil jižněji ke Gatarstánu. Po čem jsme se pídili a co v citerské knihovně, jak už dnes vím, není.

Místo knih a cestopisů, dozvěděli jsme se zase jen snůšku opakovaných a pomotaných průpovědek o tom, že boží dech vane z míst, kde se rodí bohové, z míst, jejichž patronkou je Eleanor. Ta Eleanor, co ji našel na lodi Izmail a odevzdal se jí a ona jemu. Božím dechu se říká také dech Al-Achmalův, Al-Rahem pravil, že Al-Achmal je středobodem jeho osobní víry, a když Al-Achmal foukne, fučí to dva měsíce. Takže po moři to nepůjde, a to ani při pobřeží. Příbřežní vody prý ovládá příboj přílivu a odlivu, příboj tak silný, že vody pod útesy připomínají zpěněný vířící kotel. Přes hory to nejde,

alespoň nikoli bez průvodce, ale i tak, ceta by to byla zřejmě strastiplná. Potom je tu ještě ta jefirská, elfí stezka. Stezka, co byla rozbita před dávným časem. Udivilo mě, jak se o kdysi bytelné dlážděné spojnici s jihem mluví tady a jak tam dole. Dole cesta, tady stezka - jak asi o ní hovoří pan Šáh tam nahoře? Jako o elfí pěšině?

Knihovník řekl, že bylo pár výprav, které si vytýčily za cíl zmapovat starou zničenou jefirskou stezku, alenikdo se nevrátil. Přesto se máme zastavit později odpoledne, pokusí se najít nějaké mapy a cestopisy, či další informace o předmětu našeho zájmu.

Vrátili jsme se tedy s nepořízenou do hostince Písečný vír a tam jsem se dozvěděl, že ten Jefir, ten kapitán Jefir Citliban, je sice jefir, ale není vůbec žádný elf. Je to člověk jako poleno a Jefir je jeho jméno, co mu dali rodiče, když přišel na svět. A navíc - to jeho Jefir se narodil od mého jefir vyslovuje s trochu odlišnou výslovností. Píše se to ovšem stejně. Těžko pochopitelné, ale pravda ložená. Ten Jefir Citliban, možná však ale Jefir Cetliban, zde si výslovností a zápisem nejsem zcela jistý, dost možná spíš to druhé je kapitánem lodi Safíra. Že to není elf, je skutečně potvrzené. Jinak ale nevíme nic, ani to, zda by nás s sebou vzal do Gatarstánu přes všechny ty příboje a žabomuzi a boží dechy. Víme jenom, že existuje.

Knihovna podruhé

Knihovník mě a Al-Rahema přijal dle předchozí dohody v čítárně. Stál tiše u stolku, šustil listy papíru, tvářil se vážně. Listoval, obkresloval, šustil. Čekali jsme tiše, až dokončí svou veledůležitou knihovnickou práci. Nakraji psacího stolu ležela kniha. Mnoho z ní toho nezbylo. Byla skorem shofelá. Vlastně zůstal jen hřbet, vazba, zbytek vyhlížel jako bída z nouzí. Knihovník po nás loupnul pohledem a mně bylo jasné, že žádná mapa nebude. Ani mapa, ani cestopis, nic. Knihovna je sice postavená v rádobě elfském stylu, ale je dutá jako buden. Bublina, ve které nic není. A tuto předtuchu ten muž za okamžik, když se zhluboka nadechl, potvrdil

i slovně.

Něco prý našel, ale je to bída. Vlastně bída s nouzí. Sjel pohledem k torzu knihy. Veškeré mapy a popisy, které kdy byly, jsou, Al-Achmalovi žel, v té shořelé části knihy. Takže teď vím, že ve hřbetu samotném mapy nebyly. Knihovník výmluvně nabral prsty trochu popela a foukl jej do vzduchu. Potom vysvětlil, že tady měli požár. Říkal jsem si, že je to směla, když dopoledne ještě mapy byly a potom všechno, o co se zajímáme, čaplo a nezbylo z toho víc, než oči pro pláč, a už už jsem začal přemítat, kdo tak mohl mít zájem na tom, aby cenné informace nenávratně zmizely, ale později nám knihovník vysvětlil, že k požáru, který knihu obrátil v prach došlo už před čtyřmi desítkami let. Shořelo to tady kompletně všechno, jen málo se podařilo zachránit. A dosud v těch zbytcích vládne nepořádek a zmatek, dodnes se knihovníkům nepodařilo pozůstatky po požáru utřídit a zinventarizovat. Co nezničil oheň, to dokonala voda a čtyřicet let hnití v depositáři. Přesto se pokusil najít nějaké fragmenty o cestě, už té stezce zase říkal cesta, možná pod tíhou důkazů z těch fragmentů, které nebyl oprávněn ukázat, ale učinil z nich alespoň nějaké výtahy a obkresy. Ale i tato jeho půldenní práce připomínala bídu s nouzí, možná ještě větší, než kdyby neudělal nic. Knihovník ještě navrhl, že kdybychom zmapovali tu cestu my dva, přinesli bychom nejen dávno ztracené vědění citerského kraje, ale postavili tak nový základ knihovny citerské. Začal jsem o knihovníkovi smýšlet stejně jako o kapitánovi, tedy jako o případu pro místní blázeň. Každopádně ale zapíši to, co nedal, ale řekl.

A on se mluvení popravdě nezdráhal. Řekl, že jefirská cesta byla cesta, co se používala zřejmě elfí rasou. Používala se elfí rasou zřejmě ke svozu, a to především svozu hornin a drahých kovů, které se nacházely v určité části hor. Ona na kujné kovy bohatá část hor byla sice určitá, ale dnes už zapomenutá, a tedy neznámá. Jefirská cesta bývala široká, mohly po ní jezdit dokonce i vozy, a ty se střídaly. To znamená, že buď jezdily tam, nebo zpátky. Z toho plyne, že

příliš široká nebyla a bylo tedy třeba provoz po ní řídit a korigovat. Takže rozumím, že někteří onu cestu nazývají stezkou. Na druhou stranu ale byla podle fragmentálních zuhelnatělých zbytků dlážděná kamenem, v některých úsecích i vytesaná ve skále. To ve mně ale vyvolává otázky, kdo to byl, kdo dokázal takové veliké dílo zničit. Jefirská cesta totiž měla, jak se traduje délku deseti tustů mil. Na každý pád, cesta bývala ve své době bytelná a poctivá a panoval na ní řád. Řád vozů tam a řád vozů zpátky. Cestu tvořilo i osmnáct mostů, jak pravil jeden fragment, který shořel. Díky tomu se neví, na které straně stál osmnáctý most, o němž fragment hovořil, dnes je znám jen most jeden, říká se mu první most. Ten stojí. Potom sojí ještě jeden most přímo v citerském hradě, ale tomu se říká prostě jenom most. Možná někdy též hradní most, poněvadž je onoho hradu součástí. Jelikož je známý ten první most, značí to jediné - kus té jefirské cesty zbořen nebyl a přečkal do dnešních časů. Co se dalo vyčíst z fragmentů je fakt, že délka cesty mohla být až sto třicet mil, ten první či osmnáctý tehdejší most, který cestu terminoval, se klenul nad nějakou řekou. Jméno té řeky známo není, ale vodní masy padaly prý ve vysokém vodopádu z hor. Tomu vodopádu se říkalo Mlžný. Mělo by to být někde na jihu, ale nelze to ověřit. Na jih je zakázáno plout kvůli nějakým dohodám s Ferply. Dohody byly prostě dohodnuty, tak to je a tak to musí každý brát a podřít se. Pan Šáh to tak uzákonil. Dokonce ani rybáři prý nesmějí zasahovat do oblasti vodopádů, takže tam nikdo nepluje ani nepřebývá, a nikdo tedy nic neví. V knihovně by se vědělo, kdyby nevyhořela. Což je tedy veliké neštěstí. Žádné mapy mimo knihovnu nikdo nemá, všechno bylo jenom v knihovně. Knihovna totiž soustředila veškeré vědění po předcích.

Jinak ty ostrovy na jihu se před dohodami s Ferply obeplouvaly ze západu. Druhý most byl stržen během obsazení Citry barbary. Ti barbaři tenkrát vlastně nebyli barbaři, ale skřeti. Barbaři se těm skřetům říkalo, protože se chovali velice barbarsky. Například strhli druhý most. O nájezdu skřetích barbarů a velikém plnění se toho ale

mnoho dalšího neví. O nájezdech hovořily především básně, ale ty shořely také.

Knihovník se snažil evidentně vysvětlit věci cizincům nepochopitelné, a čím více se snažil, tím méně byl pochopitelný. Řekl například, že oblast vodopádů a ostrovů je prostě dnes už nenavštěvována, a to z důvodu klidu. Je známo, že mapy nejsou, ale když před čtyřiceti lety ještě nějaké byly, prý na nich kolem cesty byly zakreslené nějaké pevnosti. Jednalo se o tři prastaré pevnosti na té cestě. Pevnost Kazlaein asi půlsta mil jižně od Citry, dále pak Tor Ar Narmo. Jméno Tor Ar Narmo bylo ale s největší pravděpodobností chybně zapsáno a pevnost se nazývala jinak. Třetí pevnost se pak tyčila nad posledním mostem u vodopádu. Říkalo se jí Eru Di Tirmö. Toto jméno bylo přepsáno z elfí knihy, která je velice, velice ohořelá a zubožená.

Na každý pád začátek cesty je známý a existuje. Prvních sedmnáct mil by mělo být bez potíží. Jefirská cesta je využívána pastevci ovci, a to velice čile. Vlastně existuje ještě druhý most, dnes provazový, který byl ztopořen na místě původního kamenného, dávno zbořeného. Nejlepší bude, když se poptáme přímo pastevců na pastvinách, ti už nám řeknou, co a jak. Tady se nic neví. Pastevci ale zajisté vědí, kudy vedla jefirská cesta, popíší, kde začíná její zbořený konec. Tam bude třeba začít psát náš cestopis.

Nejsme ale prý první, kdo se rozhodl vydat na starou cestu elfů. Před námi, za posledních sto let, to byly hned čtyři výpravy. Nikdo se ale nevrátil. Jenom pan Fahíd se vrátil a skončil v díře. Hlídá tam. Knihovník konkrétně pravil, že tam hlídá s kouzly. A potom si vzpomněl, že z výprav, ze kterých se nikdo nevrátil, se za posledních sto let vrátil ještě nějaký pan Hozit, což byl nosič. Pan Hozit byl nosičem na té poslední výpravě, co se uskutečnila roku 1069. Tehdy byl učiněn zápis z té výpravy a pan Hozit jako nosič jej přinesl. Zápis to ale byl velice špatný, a to z důvodu toho, že se vrátil ve velice špatném stavu. Knihovník se přiznal, že nejen že se

zápis vrátil ve špatném stavu, ale ještě není vůbec k nalezení. Shořet nemohl, to je jisté, k požáru došlo o čtvrtstoletí dříve. Leda že by v depositáři dlouho doutnalo a nikdo si toho za celá léta netřídění fragmentů nevšiml. Což na druhou stranu s přihlédnutím k reáliím nepovažuji za zcela vyloučené.

Každopádně knihovník, představivší se konečně jako Arlan Trange, mě a Al-Rahema jménem vedení citerské knihovny oficiálně požádal o uskutečnění páté výpravy za zmapováním slovné jefirské cesty. Na základě cestopisných poznatků by posléze mohla knihovna uspořádat učené přednášky.

Není divu, že z knihovny půdy jsme se odpotáceli v podvečer v notně delirickém stavu. Naprostým šokem bylo, když v hospodě Otakáro Vesta triumfálně oznámil, že dostal od nějaké osoby v uniformě opis mapy. Jak mával poctivým tubusem, vykřikl ještě něco o tom, že jméno té osoby nezná, ale věří jí. Když ale tubus rozpečetil a vypatl z něj uboží pergamenový smotek s čmáranicí, na níž byly rozpoznatelné jen zubaté štíty Červích hor, spadla mu čelist. Mapa od neznámé osoby obsahově připomínala fragment zdejší slovné knihovny. To jest s výpovědní hodnotou bídy a nouze. Navíc byla mapa zaměřena na oblast západu, kam nikdo, kromě kvant obchodníků, nejedzí.

Zkroušeně jsme se dohadovali, co tedy dál. Stručný plán zněl Cetliban nebo Díra. Díra je to místo, kde hlídá ten Fahíd, a není to hospoda, jak by se mohlo zdát, ale bojová jáma. A potom černému Oburovi povolily nervy a řekl, že na nějaké dědictví kašle a že jede domů. Plechatý mlčel, ale našli se jiní, kteří mu ten jeho nápad vymluvili. Sice byl logický, ale na druhou stranu kdybychom se teď otočili a vrátili domů, celé to, co se předtím přihodilo, by pozbylo jakýkoli smysl.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*